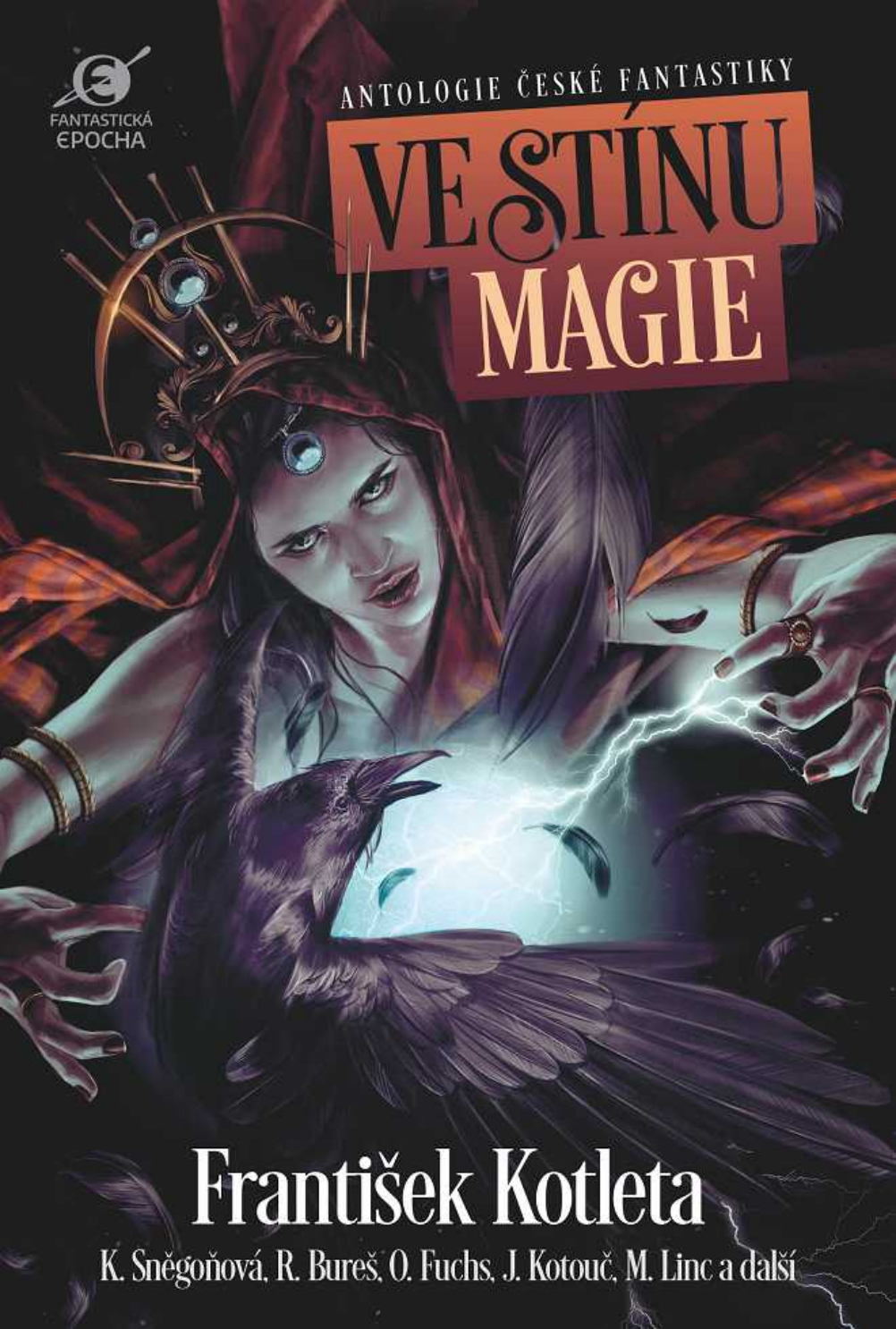

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

VE ŠTÍNĚ MAGIE

František Kotleta

K. Sněgoňová, R. Bureš, O. Fuchs, J. Kotouč, M. Linc a další

VE ŠTÍNU MAGIE

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

VE ŠTÍNU MAGIE

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Theo Addair, Roman Bureš, Oskar Fuchs, František Kotleta, Jan Kotouč, Vilém Koubek, Míla Linc, Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová, Michaela Merglová, Petra Neomillnerová, Julie Nováková, Mark E. Pocha, Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík, Zuzana Strachotová, David Šenk, Dalibor Vácha, 2019

Translation © Erika Ena Adamcová, Oskar Fuchs, 2019
Cover Illustration © Satine Zillah, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Preface © Martin Fajkus, 2019
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-218-9 (print)

ISBN 978-80-7557-769-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-770-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-771-9 (pdf)

LÍBEZNÁ ČTENÁŘKO, CHRABRÝ ČTENÁŘI,

pokud jste stránky této knihy otevřeli cíleně, rád bych vám pogrataloval k dobrému vkusu. A v případě, že se tak stalo pouhou náhodou, je to názorný důkaz, že máte šťastnou ruku, takže by možná nebylo od věci vsadit si ve Sportce. Ať už to ale bylo tak či onak, jsem neobyčejně rád, že jste to udělali, a umožnili mi tak přivítat vás na startovní čáře další opravdu Epochální antologie, tentokrát s příznačným názvem – *Ve stínu magie*.

O tom, že je tato antologie skutečně „Epochální“, nemohou být žádné pochybnosti, stačí se jen podívat na jméno nakladatelství, které ji vydává. Ale teď vážně, jen vy sami po přečtení samozřejmě rozhodnete, jaký knize dáte přívlastek. Ale vzhledem k tomu, že je přímou následovnicí populárních antologií *Ve stínu Říše* (2017) a *Ve stínu apokalypsy* (2018), je tu víc než slušná šance, že budete spokojeni. Když totiž vyjde jedna kniha, může to být náhoda. Když vyjdou dvě, může to být štěstí. Ale tři za sebou? To znamená skutečnou kvalitu a zájem čtenářů. Takže mě právě napadá, že budu asi dobrý autor předmluv, když mě angažovali už potřetí. Nebo je tu ještě druhá možnost – prohnané dvojici editorů vyhovuje, že píšu bez jakéhokoli nároku na honorář, a navíc mě ani nemusejí zvát na autogramiády. Jako celoživotní optimista volím první alternativu.

A když už jsem nakouzl téma editorů, slušelo by se o jejich podílu na této knize zmínit víc. Oba dva totiž zachvátila permanentní antologofilie. Příznaky byly naprosto signifikantní. Už nedlouho poté, co dali loni do tisku *Ve stínu apokalypsy*, zapomněli na všechny své horoucí přísahy a kletby začínají-

cí slovy UŽ NIKDY VÍCE..., a jako správní spiklenci se začali tajně scházet, aby připravili nový, zákeřný plán, jenž by ubohým autorům patřičně „osladil“ život a jim přinesl bohatství a slávu. Není přitom bez zajímavosti, že podle dobře informovaných zdrojů se Boris na těchto schůzkách objevoval výhradně ve standardní blofeldovské uniformě a s kocourem v náručí, zatímco Leoš budil hrůzu ve svém oblíbeném koženém kabátě, za který by se nemusel stydět ani ten nejdrsnější komisař Rudé armády. Příjemným sekundárním bonusem této poněkud extravagantní stylizace byl fakt, že u obsluhujícího personálu budil děs a hrůzu, takže veškeré občerstvení (a že ho nikdy nebylo málo), šlo obvykle na účet podniku.

Skutečným cílem schůzek ovšem bylo najít nové téma, které by zaujalo jak čtenáře, tak autory. Po dlouhých úvahách zvolili jako téma poněkud překvapivě magii.

Proč překvapivě? Témata obou předchozích antologií byla mnohem temnější, jednoznačnější a negativističtější. Na nacistické třetí říši ani na apokalypse obvykle mnoho pozitivních věcí nenajdete, na druhou stranu spisovatelům tyto skvělé kulisy poskytují dostatek vhodných námětů pro vytvoření příslušného konfliktu, jeho eskalaci a dovedení do finále. Prostě, extrémní situace a setkání tváří v tvář se skutečným zlem (ať už vědomým či nevědomým) jsou nejpříhodnějším výchozím bodem, kde se rodí i láskou hrdinové.

Oproti tomu magie je už ze své podstaty spíše neutrální a obvykle záleží na uživateli a jeho úmyslech, jak se nakonec projeví. Proto také může být tak rozmanitá. Pro někoho je jejím symbolem čaroděj Gandalf, jak ho známe z obrazů Johna Howea či Alana Lee, pro jiného filmový Harry Potter mávající hůlkou, další si představuje temnou nekromantku, která pro své cíle bez jakýchkoli výčitek svědomí obětuje nevinné, či dokonce čarodějnici ve stylu Baby Jagy. A to ani nezmiňuji moderní pojetí magie zakomponované v současném světě, kdy si kouzla a čáry v ničem nezadají s moderními techno-

logiemi. Harry Dresden či konstábl Peter Grant jsou jen dva příklady z mnoha.

Magie je navíc jednou ze základních ingrediencí fantasy jako takové. Je kořením, které žánr odlišuje od „obyčejných“ příběhů a dává mu šmrnc i jedinečnou přitažlivost. A přestože nad ní spousta lidí ohrnuje nos, někde v tom nejzaprášenějším koutku jejich duše se skrývá střípek pochybností i přání, aby byla skutečná! Bylo by přece skvělé, kdyby existovala síla schopná i z toho největšího lůzra udělat superborce, co s přehledem nakopává zadky i mnohem silnějším protivníkům. Ale jako u všeho, i tady existuje háček. Protože za všechno se musí platit. A otázkou je, jestli za takovou moc není nutné zaplatit příliš mnoho. Protože, jak známo, moc korumpuje tím víc, čím je větší. A cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly...

Ale vraťme se zpět k antologii. Hokr s Kyšou samozřejmě okamžitě potenciál magického tématu rozpoznali a pak už jim nic nebránilo opětovně rozhodit své sítě a lapit do nich osmnáct „nešťastníků“, kteří se s chutí pustili do díla netušice, co na ně čeká. Ale když už se dostanete do spárů tak prohnané dvojice jako je Hokr–Kyša, můžete si být jisti, že z vás dostanou to nejlepší. Ostatně výsledek můžete posoudit sami. Autoři jednotlivých povídek rozhodně svou fantazii nekrotili a rozebrali téma magie v nejrůznějších podobách i formách.

Takže se na stránkách knihy můžete setkat s klasicky pojatými příběhy i netradičními experimenty. Navštívíte středověká království, podivuhodné říše i vzdálené světy, přičemž všude na vás budou čekat nebezpečná dobrodružství i tajemství, za jejichž odhalení se platí životem.

Chybět nebude ani nekromancie, elfská magie či nadpřirozené schopnosti, které svým majitelům obvykle moc štěstí nepřinášejí. A co víc, pro odlehčení je připravena humorně laděná story, v níž se vše točí kolem jedné čarodějky, jednoho neschopného prince a jednoho drakobijeckého úkolu. Vět-

šina ostatních textů je však zpracována v mnohem vážnějším duchu, přičemž mezi nimi můžete nalézt i tragédie, jež by se neztratily ani ve starém Řecku či Římě. Prostě, v rozmanitosti je síla, a opravdu silných příběhů nabízí *Ve stínu magie* víc než dost. Ostatně, za většinu z nich mohou obvyklí podezřelí, které už znáte z předchozích dílů jako Franta Kotleba, Kristýna Sněgoňová, Míla Linc, Petr Stančík, Jan Kotouč, David Šenk či Oskar Fuchs. K nim pak HoKy (zkratka pro Hokr–Kyša) přidali pár nových, neokoukaných jmen, která se však v konkurenci starých „kozáků“ neztrácejí. Ba naopak, infuze „nové krve“ ukazuje, že česká fantastika rozhodně neschází na úbytě.

Martin Fajkus

MICHAELA MERGLOVÁ

Napsat úvod k povídce – tahle poznámka mi strašila v kalendáři i myslí skoro týden.

Nemluvím ráda o sobě nebo svých příbězích, připadám si u toho vždycky jako podomní obchodník, takže když mi přišlo upozornění, že už to opravdu nebudu moct odložit, ztěžkl mi žaludek.

Mnohem radši bych totiž mluvila o ostatních, se kterými tenhle sborník sdílím.

Třeba o povídce *Stáčení nevinnosti*, která byla první, co jsem před lety četla od Kristýny Sněgoňové, a posloužila (spolu s mečem a několika litry laciného vína) jako základ jednoho skvělého přátelství. Nebo o tom, jak mrazivě depresivní je *Stín čaroděje* od Míly Lince, kterého jsem ve dvanácti hltala v *Pevnosti* a jehož tvorba stojí za mou láskou k fantasy. Jak jsem se dva týdny bála dát Honzovi Kotoučovi zpětnou vazbu na *Obléhání*, i když byla pozitivní, a jak mě těší být v jedné knížce s Luckou Lukačovičovou, která mě na kurzích tvůrčího psaní postrčila správným směrem. Jak se těším na pohádku Oskara Fuchse, jsem zvědavá na nového Kotletu a trochu se bojím povídky Marka E. Pochy, z níž jsem zatím zaslechla jen slovo *kozel*.

Prostě a jednoduše bych ráda řekla, že mám radost, že jsem se ocitla ve společnosti tolika skvělých autorů. A je mi ctí, že příběh, který vznikl v jednom z nejmizernějších období mého života, může tuhle knížku otevřít.

NÁJEMNÉ MEČE

Moč z kropila křoví. Darín úlevně vydechl. Po boji se vždyc-
ky potřeboval vymočít.

Když si utahoval opasek, všiml si krve na nohavici a za-
mračil se. Nesnášel, když mu někdo zničil oblečení.

Loupl pohledem po mrtvé čtveřici.

V počtech je síla.

No, těmhle cucákům ani přesila nepomohla, pomyslel si.

Prvnímu zela díra v krku, druhému v břiše – šlahou-
ny posekaných střev z něj trčely jako chapadla chobotnice.
Třetí dodýchal v trávě s rozseknutou hlavou a poslední zr-
zek – ze všech nejurputnější – vykvrácel z tepny na stehně.

Být to vojáci nebo elfové, neměl by Darín šanci. Ale z je-
jich výcviku i zbrojí si veterán jen smíchy odplívl. Nejspíš
lapkové, které sem dohnala bída a hlad. Od konce války se
lesy takovými hemžily – slabí, podvyživení, špatně vycviče-
ní a zoufalí.

Darín se vrátil k ohni, který loupežníky přilákal, a natáhl
k němu prsty. Z představy, že ho čeká nocování po boku mrt-
vol, radost neměl, ale v Kalenianu zažil horší večery – tam ty
mrtvolky většinou znal.

„Hned po boji pochcat strom. Pořád stejnej, co?“ ozval se
bodrý hlas. Vzhlédl.

Do světla ohně přicházela žena.

Měla úzké dlouhé prsty vyčnívající z kožešinkou obšitých
návleků. To byla ovšem také její nejženštější část, protože po-
pelavé vlasy si seřezávala jako chlapec, postavou připomínala
mužského, a i když prsa asi měla, rozhodně by běžnému chla-
povi nestála za zmínku.

Darín se usmál, ale nenápadně stiskl nůž. „To je mi ale náhoda, Sigrído. Co ty tady?“

Pohodila rameny. „Práce, co jinýho. Můžu si přisednout?“

„Můžeš. Ale jídla mám málo.“

„Když budeš slušnější, třeba se s tebou podělím o trochu svýho.“

„Slušnější?“

„Jasně. Přece jenom, jsem dáma.“ Posadila se a velmi nedámským způsobem se rozkročila.

„Ty a dáma? Nenech se vysmát.“

Uculila se, ale mlčela.

„Tak co tě sem vede? Myslel jsem, že jsi cestovala s Jarfem?“

„Cestovala, no.“

„A?“

„Kchchchrrrrr,“ vyrazila skřípavě mezi zuby a přejela si ukazovákem po krku.

„Je mrtvý?“

„Jo.“

„Co se stalo? Neznal jsem rychlejšího lukostřelce.“

„Luk a šípy jsou k hovnu, když tě chytne chrlení krve,“ odvětila a z jejího klidu Darína zamrazilo.

„To je mi líto,“ řekl, ale bylo mu to vlastně jedno. Jarf sice dokázal trefit letícího ptáka na sto kroků, ale dát dohromady dvě souvislé věty zvládal s obtížemi.

„Aspoň to měl rychlý.“

„Chrlení krve moc rychlé není.“

„Není, ale prořízla jsem mu krk.“

Na to neřekl nic. Neměl chuť ani odvahu se zeptat, jestli předtím měl Jarf šanci se k tomu vyjádřit.

Odkašlal si. „Takže práce. Jaká?“

„Hejtman ve vesnici prej shání nájemný meče.“

„K čemu?“

„Pokud zaplatí, je mi fuk, co bude chtít posekat – klidně třeba trávu.“ Obezřetně se na něj zadívala. „Myslela jsem, že jsi tu ze stejného důvodu.“

Potřásl hlavou. „Já jen procházím.“

„Procházíš.“ Upřela na něj ostrý pohled. „Cos posral?“

Záblesk vzpomínky na ruse vlasy a modré, doširoka otevřené oči.

Usmál se. „Nic.“

Nedal najevo lež. To, že v lese potkal starou známou, mohla být náhoda – ale Darín se už dávno naučil v ně nevěřit.

Zejména, když mu šli po krku zabijáci.

Sigrída se ušklíbla. „Jasně, nic. To ti...“ Najednou hmátla pro tesák a zatvářila se jako brakýř, který zvěřil krev.

Darín ztuhl, ale uvědomil si, že její pohled směřuje stranou.

Zaslechl pohyb.

Stočil oči.

Kolem dubů se jako šmátravé prsty kroutily cáry mlhy. To však nebylo to nejhorší. I v té tmě totiž Darín rozpoznal čtyři siluety, které se bledým oparem cukaně blížily.

Žaludek mu ztěžkl.

„To přece...,“ začal.

Sigrída vstala.

Postavy došly do světla ohně a Darínovi se zježily vlasy v zátylku.

„Kolikrát je budu muset zabít?“ zašeptal spíš pro sebe, ale Sigrída se jeho slov chytila.

„Víš určitě, že byli mrtví?“

„Myslíš, že nepoznám mrtvolu?!“

„Tak, nikdy jsi nebyl z nejbystřejších.“

Čtveřice se přiblížila. Jejich tváře vypadaly jako posmrtné masky. Jeden měl hlavu padlou ke straně, jak mu krk proděravěl nůž, další za sebou trousil kličky střev. Zrzek výhrůžně syčel.

Darín tasil meč. Zařval, aby si dodal odvahu, a vrhl se kupředu – právě zrzek stál první na ráně. Lapka se trhaně otočil a zvedl ruku.

Meč sekl.

Rána do masa, ohavné křupnutí, když čepel přesekla kost. Zrzkova končetina odletěla do trávy.

Obyčejní lidé po takovém zranění křičeli neschopni dalšího boje, a Darín proto zaváhal.

Chyba.

Zrzkova druhá ruka se vymrštila jako vzteklý had a drapla žoldněře za zápěstí. Lepkavý studený stisk. Darín se zkusil vyškubnout, ale zrzek zmáčkl – a v Darínově zápěstí zapraskalo. Žoldněř zařval. Z rozevřených prstů mu vypadl meč.

Darín vši silou vykopl.

Zrzek uvolnil sevření a vrávoravě upadl.

Žoldněřovo zápěstí zalila bolest. Zaklel a sehnul se pro meč.

Sigrída zaječela, ale Darín neměl čas se ohlížet – ze strany na něj vyběhl dlouhán s doslova půlkou mozku.

Drapl – žoldněř taktak ucukl. Meč zůstal ležet v trávě.

Mrtvý skočil kupředu. Pěst, rána a Darínovi secvakly zuby. V ústech ucítil krev.

Další úder vykryl a zabodl protivníkovi nůž do prsou.

Půlhlavce to ani nezpomalilo – a uštědřil Darínovi do spánku takovou, až se žoldněři zatmělo před očima.

Ani si neuvědomil, že podklesl v kolenou, ale najednou se rukou opíral o zem a nad ním se tyčil mrtvý lapka – půl čelisti pryč, místo nosu kráter, levá jamka prázdná jen s rozteklým sklivcem, z prsou trčící rukojeť nože. Nehybné oko ve světle ohně šíleně zářilo.

Darín viděl za války hodně – ale tohle nikdy. Ochromil ho děs.

„Uraž jim hlavu!“ zařvala Sigrída.

Strach se rozplynul.

Bezmozek se rozpřáhl – a Darín mu podkopl nohy. Půlhla-vec sletěl po zádech na pomalu se ploužícího zrzka a přimáčk-kl ho na zem. Vypadali jako dva šašci.

Za jiných okolností by se tomu Darín zasmál.

Za hodně jiných okolností.

Po čtyřech se doplazil k meči a ztěžka vstal. Motala se mu hlava a vyplivl krev.

„Kurva práce!“ zaklel a vykročil k motajícím se mrtvolám.

Useknout hlavu bezmozkovi ho nestálo moc práce – vlast-ně jen dokončil, co předtím začal. Obratle luply, šlachy povo-lily a lebka se neškodně skutálela.

Zrzek ale nepostál a nezastavil se, ani když ho Darín při-pravil o zbývající ruku. Syčel, ňafal, zuby šíleně cvakaly.

Žoldněř podruhé toho večera ucítil strach a ustoupil.

Zrzek se rozběhl.

Darín mu napřáhl nohu.

Bezruká mrtvola skončila svůj pohyb pádem po tváři do ohně.

Mrtvá ústa plná popela a jisker vydrala zachrčení, z ně-hož mrazilo v kostech. Tělo sebou ještě chvíli zmítalo, ale pak ochablo a vzduch naplnil puch škvařícího se tuku.

Teprve tehdy se Darín otočil.

V trávě kus od něj se válely dvě hladce uťaté hlavy. Sigrídin tesák byl očividně ostřejší než žoldněřčina slova a ona sama seděla v podřepu u těla s vyhrzlým břichem a proklepáva-la mu kapsy.

Darín necítil potřebu jí říkat, že v nich nenajde nic zajíma-vého. Sám už je prohledal, když je zabil poprvé. Místo toho zamířil ke stromu.

„Zase chcát?“ zeptala se Sigrída, když zápolil s opaskem.

„Udělej mi laskavost a zmlkni,“ zabručel.

„Ale no tak, snad nejsi vystrašený?“

„Právě na mě vyběhli cápci, co jsem před chvílí poslal pod zem – jsem podělanej až za ušima!“

„Pořád lepší, než kdyby se něco takového stalo v Kalenianu, ne?“

Neodpověděl.

Mlha mizela a mezi stromy se opět začalo vracet ticho. Jen na chvíli ho přerušil kropivý zvuk.

Darín se rozhodl nechat mezi sebou a mrtvolami tolik mil, kolik jen půjde, a Sigrída vyjádřila tichý souhlas.

„Měli bysme jít na sever. Je tam ta vesnice, o který mi říkali,“ řekla.

„Co ti řekli o té práci?“

„Nic zvláštního, jen že místní pán shání meče.“

„Takže nic o oživlých mrtvolách?“

„Ne.“

„Jak jsi tedy věděla, že jim mám jít po hlavě?“

„Urazila jsem jí jednomu, a když se nehejbal, přišlo mi to jako dobrá strategie.“

Před svítáním našli širokou cestu.

Darín ji uvítal. Sice to znamenalo lidi a lidé znamenali nebezpečí, zejména teď se zabijáky v zádech, ale pořád si hýčkal naději, že tady snad nikdo neslyšel jeho jméno. A že pokud ano, zvládne se s ním vypořádat.

Vesnici chránil val s kolovou hradbou a ranní mlha se držela tak nízko nad zemí, že osada vypadala, jako by plavala v krajině. Darínovi z toho pohledu naskočila husí kůže.

Nepříjemný pocit ještě zesílil, když došli na dohled brány.

Byla otevřená. A hlídaly ji jen cáry zlověstně se pohupující mlhy.

Třicet kroků.

Dvacet.

Deset.

Darín se zastavil.

„Co děláš?“ zamračila se Sigrída.

„Tohle se mi nelíbí.“

„Proč?“

„Kolik vesnic s dokořán otevřenou bránou jsi kdy navštívila?“

„Dost, abych věděla, že v nich může bejt něco cennýho. Třeba je hlídka banda lemplů,“ rozhodila rukama. „Co jinýho chceš dělat? Jít zpátky do lesa za těma štyrma nadvakrát zabitejma?“

Váhavě ukročil, ale odpovědět jí už nestačil. Kolem obličeje mu něco hvízdlo.

Darín zažil příliš mnoho bojů na to, aby věděl, co to je.

Šíp.

A ze směru, odkud přišli.

V ohybu cesty se objevila postava. Hlava jí padala na prsa, ale když založila nový šíp, bylo v těch pohybech cosi známého.

To není možné, Jarf je přece prý... mrtvý...

Darín se rozběhl. Prudce zakličkoval a za branou se ihned vrhl stranou. Napůl čekal, že ho mezi oči praští pěst strážného, jenže uvnitř panovalo stejné ticho jako venku. Nikde nikdo.

„Zavři bránu! Zavři tu bránu, kurva, dělej! Zavři to!“

Sigrída se napůl vpotácela, napůl vběhla dovnitř a po zádech se svezla po palisádě. „Ách,“ zaryčela. Po nohavicí jí stékala krev.

Do země se zabodl šíp.

Darín uviděl po levici silný provaz. Jakmile uvolnil masivní dřevěný klín u návinu, kolo se roztočilo jako o závod a lano se začalo samo odvíjet. Krátce nato se ozvalo skřípění. Brána z dubových klád s rachotem mlaskla o zem.

Do vzduchu se zvedl zvířený prach.

Ticho.

Sigrída zaklela. Z lýtky jí trčel šíp. Pokusila se ho vytáhnout, ale zaúpěla a zkrvavené prsty stiskla v pěst.

Zamířil k ní. „Ukaž, pomůžu ti.“

„Jen si jdi pochcat nějakou stěnu!“ odsekla, ale nechala ho, aby ji zvedl a podepřel.

„Pro jednou to vydržím,“ ucedil. „Kdo to byl?“

Zasvištění šípu a nezaměnitelná tupá rána, když se zabodl zvenčí do brány. „Měli bysme jít kus dál,“ zhodnotila Sigrída a rozhlédla se. „Kde jsou všichni? Práskneme jim tu dveřma a nikdo se ani nejde podívat – je tu divně mrtvo.“

„Zrovna tohle slovo bych s ohledem na minulou noc nepoužíval.“

Sykla, když našlápla na zraněnou nohu, ale pustila se ho. „To zvládnu. Ale kurva doufám, že tu maj aspoň felčara.“

„Doufej, že to nebude špičatý ucho.“

„Haha, nestraš.“

Vyrazili mezi domy. Sruby působily neobvykle hezky, Darín si všiml dobře opracovaných trámů, dokonce pěkné dřevořezby na jednom z nich.

Zamračil se.

Poznal elfí práci, když ji viděl.

Za války jí viděl až moc.

Hlavou mu bleskly vzpomínky na Kalenian, na roztrhaná hrdla přátel, krvavá ústa elfů, vyceněné zuby, když k němu jeden vyrazil, zatímco Darín nemohl odtrhnout přibodnuté rameno od sudu.

A pak záblesk rusých vlasů a modré, doširoka otevřené oči.

„Zasraný bestie.“

„Co?“

Uvědomil si, že se na něj Sigrída nechápavě otočila.

Vzpomínky zmizely.

Promnul si bezděčně jizvu pod klíční kostí a potrásl hlavou. „Nic. Pojďme.“

Rozhlížel se po vývěsce hostince, jenže i přes brzké ráno se nemohl vyvarovat dojmu, že je ospalost této vesnice divná.

Pozotvíraná okna a dveře bez nejmenší stopy po lidech zabrnkala na známou strunu. Darín už viděl vypleněné město.

A po zdejších lesích chodí mrtvoly.

„Možná bychom měli jít zpátky,“ sykl, když minuli první dům.

„Zavřel jsi bránu.“

„Ta se dá otevřít.“

„Ne s tím, co je za ní.“

Řekla to vystrašeně a Darín si uvědomil, že její bledá tvář není ani tak důsledkem zranění jako zděšení.

Znovu si vybavil lukostřelce a jeho podezření se náhle změnilo v jistotu.

„A to?“ zamračil se.

I když už odpověď tušil, dočkal se místo ní jen zaskřípění dveří odněkud z mlhy.

Sevřel prsty na jílci. „Je tam někdo?“

Vrzání zakončilo prásknutí o stěnu.

Ticho.

Syčení větru.

„Hnusný místo,“ odplivl si.

„Ach, bohové.“

Žoldněřka svírala tesák a dívala se stranou.

Na hranici přízračné mlhy stála žena. Šaty na prsou a rukávech pokryté zaschlou krví, pokousaná šedá tvář značící, že místo chození po vesnici by jí prospěl spánek v dubové truhle.

Darín polkl.

Mrtvá je pozorovala slepě zakalenýma očima. Mlha za jejími zády začala tmavnout.

Sigrída couvla. „Daríne?“

Na cestě se objevily další postavy.

Žoldněřka se rozběhla. Na to, že ji ještě před pár okamžiky musel podpírat, vyvinula slušnou rychlost. Zmizela mu z dohledu, než se stačil vzpamatovat.

Mrtvá se pohnula – a Darín rychle následoval Sigrídina příkladu.

Sprintem zahnul mezi domky a dohnal kulhající žoldnéřku. Cestu před nimi začala ovíjet mlha.

Darín zaklel a vrhl se vlevo přes plůtek. Sud, druhý sud, žebrník – a na něm dlouhý zaschlý stříkanec.

V bočníci zaražená sekera.

Zamířil k domu. Už už chtěl vrazit do dveří, když se se zaskřípěním otevřely. Na žoldnéřovy smysly zaútočil hnilobný puch. Cáry bílé mlhy se zatřepotaly kolem muže, v jehož obličej zela krvavá jáma.

Žoldněř zařval. Smykem zahnul podél stavení, v horečné hrůze přeskočil další plot a hnal se dál.

Mlha se rozlila na cestě před ním. A začaly se z ní vynořovat siluety.

Darína se zmocnila panika. Rozběhl se vpravo, aniž tušil, kam. Svaly ho začínaly pálit, dech se mu krátil.

Útočiště! Musí najít nějaké útočiště!

Sigrída měla obdivuhodnou výdrž. I když chrčela a funěla bolestí, pořád ji slyšel za sebou. Netušil, jestli jsou jim v patách i mrtví, ale nenašel odvahu otočit se.

Běžel, mlha se mu ovíjela kolem kotníků, chňapala po rukou, sápal se mu po krku. Slizká a mokrá jako dotyk mrtvého zrzka. Už byla všude kolem něj, neviděl na krok.

Ani si neuvědomil, kdy začal křičet, ale najednou mu došlo, že řve hrůzou z plných plic.

„Daríne!“

Otočil hlavu – prásk! Ramenem vrazil do něčeho tvrdého. Klopýtl, pochva s mečem se mu vmotala pod nohy a natáhl se na zem. Prsty zaryl do hlíny.

Zuby mu secvakly, ústa zalila krev.

Zasténal.

Už už čekal, že se mu do zad zakousne sekera, že ucítí nehty a zuby. Ale nic se nedělo.

Zvedl hlavu.

A ztuhnul.

Elf.

Ten, na koho zíral, byl elf.

Než mu došlo, že je to jen tvář vyřezaná ze dřeva, měl pocit, že uplynula věčnost.

„Zvedni tu prdel a pojd!“ Sigrídin hlas ho vytrhl z transu.

Vyškrábal se na nohy. Vrhł ještě rychlý pohled na totem, do něhož vrazil. Stál před domem, kterému jako by se mlha vyhýbala. A nebylo divu – zčernalá, zpola propadlá střecha, stěny od sazí, pach spáleniny. Tohle stavení navštívil rudý kohout.

Darín odtrhl pohled a po zvuku vyrazil za Sigrídou. Do-
honil ji právě ve chvíli, kdy zaječela a ohnala se tesákem po chlapíkovi s vykroucenou sanicí. Rána čelist ještě trochu pocuchala a mrtvý odletěl nazad.

Darín už skoro nic nevnímal, v uších mu bušila krev, dech ho páčil v plicích, celé tělo svíralo ledové objetí hrůzy. Už nemohl. Držel se zuby nehty po boku kulhající žoldněrky, před očima se mu tmělo. Když proto Sigrída zařvala „Tudy!“, následoval ji.

Cesta se svažovala a místo udusané hlíny dorazili na vlhkou travu.

Mlha se protrhala a před nimi se objevila nízká kamenná zídka, dvacet kroků trávy a tam, za tím – dům bohů!

Bytelné zdi z tmavého dřeva, nad kterými se zvedala roubená valba do trojúhelníkového štítu a nízké věže.

Nikde mlha.

Nikde mrtví.

Darínovi ten pohled dodal naději. Zrychlil.

Dveře byly zavřené, ne však zamčené. Padl na ně celou vahou a rozrazil je.

Krok, dva, sklouzl na kolena. Dech bolel. Nohy také. Všechno bolelo.

Žoldněrka kulhala, trhané pohyby připomínaly mrtvé, kteří jí vykukovali za zády. Nepronásledovali ji však.

Za zídkou se stáčela bledá mlha a z ní vyhlíželi vesničané. Muž s dírou po sekeře ve tváři, vedle něj zakrvácená žena a chlapík s hlavou kleslou ke straně a další s vyškrábanýma očima...

Jako strašidelné loutky nahlíželi, ale nešli dál, jako by dům bohů chránilo kouzlo. Ostrůvek v moři odolávající divokým vlnám.

Sigrída dosupěla ke dveřím. Třásla se, vlasy ulepené potem a, jak si Darín všiml, krví. Očividně se s mrtvými potkala během zuřivého úprku blíž než on.

Neřekla nic, jen na něj vrhla divoký pohled a po zádech se svezla na dveře.

Bouchnutí se rozlehlo síní.

„No,“ zasípal Darín, když konečně popadl dech, „aspoň není místní felčar špičatý ucho.“ Rozesmál se. A smál se, až mu do očí vhrkly slzy.

Sigrídina rána nebyla vážná, ale žoldnéřka klela jako mořský vlk, co zjistil, že v bordelu nezbyla jediná volná děvka.

Když použila už čtvrtou nadávku v řadě, Darín se zamračil. „Jsme v domě bohů, ženská! Neklej, nebo se nám to vymstí.“

„Kurghórovi jsou nadávky u řiti.“

„Jemu možná. Ale dalším ne.“

„Další jsou sráči.“

„Skvělé, jen pokračuj. Protože to, co ke štěstí právě teď potřebujeme, je blesk od rozvzteklého boha.“

Uškříbala se, ale k jeho překvapení skutečně zmlkla. Jen úpěla a tiskla vztekle zuby. Zatímco si zahnutou jehlou sešivala kůži, Darín si kradmo prohlédl šíp.

Zlomený, přesto povědomý.

Až příliš povědomý.

Tohle byl určitě Jarfův šíp.

Darín si ho uložil do paměti a vstal. „Rozhlédnu se tu.“

Kývla, ale neodtrhla oči od práce.

Nechal ji sedět a vyrazil obhlédnout jejich útočiště.

Pochyboval, že by na někoho narazil – přece jen dorazili hlasitě a Sigrídino klení by nepřeslechl ani hluchý. I tak si však připravil dýku.

Člověk nikdy neví.

Dům bohů byl malý. Obřadní síň, kam vpadli, zela prázdnotou a shlížely na ně jen vyřezané sochy šesti bohů.

Éala, smyslná bohyně koní, s větrem ve vlasech a zvířecí divokostí v srdci.

Ríalah, pán lesů a hor, jemuž z kadeřavých vlasů vyrůstaly parohy jelena, z rukou křídla sokola a z nohou pařáty vlka.

Sinra, ochránce řemeslníků a měst, nosící opasek se zdobenou sponou, loutnu v ruce a na rtech vždy dobrou radu.

Kaéra, matka.

Orbáh, stařec.

A pak nejstrašlivější ze všech. Kurghór, válečník, bůh smrti a války, pán ohně.

Darín zíral na jeho sochu jako u vytržení.

Měla na výšku skoro osm stop a řezbář se činil. Vypadal opravdově, oči vzteklé, pohled planoucí nenávistí, napřažená zbraň jako by měla taktak dopadnout.

Žoldnéř se otrásl.

Zblízka rozpoznával znamení, která ho neklamně přesvědčila, že za tímhle dílem nestojí žádný lidský mistr.

Ne.

Tohle byla práce elfa.

Elf, který vyráběl sochy bohů!

Darín si z té představy zatoužil odplivnout, před sochou válečného boha se však neodvážil. Polkl žluč a zamířil dál.

Za síní našel dvojici místností. V komůrce zřejmě spával kněz, ležel tam slamník, přikrývky a u zdi pár zavoskovaných džbánek se sladkým vínem.

Ve druhém pokojíku se bez ladu a skladu válely zaprášené bedýnky, soudky a lahve a od stropu visely snopy voňavých bylin. Zběžná prohlídka ukázala, že se tu nachází olej, látky, mušle, korálky a další obětiny, které lidé přinášeli bohům.

Jídlo však žádné.

Na konci chodby našel žebřík vedoucí vzhůru na věž.

Vítr foukal a zábl v kostech i plicích. Žoldněř sklídil dýku, když si uvědomil, že je nahoře skutečně sám, a zahleděl se na vesnici.

Zídka tvořila téměř dokonalý kruh kolem domů bohů. Za ním se vznášel opar, z něhož vystupovaly střechy a ostré hroty kolové hradby.

Zatímco většina domů se topila v mlze, ruiny spáleniště, kde Darín narazil do elfího totemu, viděl jasně, jako by se jim vyhýbala.

„Zajímavé,“ zamumlal.

Postavy polkla mlha, když se však zadíval pozorněji, uvědomil si, že tam stále číhají, jen se skryly na samé hranici viditelnosti.

Každou chvíli se objevil tmavší stín, který vyhlédl jeho směrem.

Pak se jeden trhaně přiblížil k zídce a Darína zamrazilo.

Neměl hlavu, táhl za sebou roztřepené zbytky vnitřností a ulepené šaty si žoldněř pamatoval až příliš důvěrně. Včera totiž prohledával jejich kapsy.

Jeden z nočních lapků.

Sledoval je a teď čekal jako tichá upomínka Darínových činů.

Tak jako rusovlasá.

Žoldněř si promnul jizvu na rameni, která ho zničehonic rozbolela, a potřásl hlavou.

Musí na to přestat myslet. Musí zapomenout.

Poslední týdny se o to pokoušel s kořalkou na rtech v posteli prsaté Sněženky. To ona mu řekla o mužích, kteří se

na něho vyptávali. Věděl, kdo je poslal, ale nehodlal jim nic usnadnit. A tak utekl do lesů.

Jenže všechno se zvrtilo. Narazil na lupiče, mrtvoly začaly vstávat z hrobů a teď skončil tady – v domě bohů obklopený strašidelnou mlhou, bez jídla a se starou známou, o níž už ale léta neslyšel.

„Jak dvě slípky v kurníku,“ zabručel si do vousů.

Z mlhy se vynořila postava s lukem a hlavou padlou ke straně.

Darín se vrátil k žebříku.

Přišel čas poslechnout si pravdu.

„Zatím jsme v bezpečí.“ Posadil se na zem naproti Sigrídě a podal jí džbán.

„Co to je?“

„Víno.“

„Našels víno?“ uculila se, ale nepohrdla. Na nádobě zůstaly po jejích prstech krvavé stopy.

„Co noha?“

„Přežiju. Ale bolí to jak šukat ježka.“ Zlomila zátku a prolila si hrdlem víno s takovou chutí, že jí vyšplíchlo koutkem až na bradu. „Sladký,“ kývla pochvalně. „Bude po něm bolehlav.“

„Venku chodí mrtvoly. Myslím, že nic horšího neuvidíme ani s kocovinou.“

„Ale jo – uvidíme je dvakrát,“ zachechtala se a znovu se napila. „Kněz tu není?“

Potřásl hlavou. „Myslím, že jsem ho viděl venku.“

„Aha. Tak furt lepší, než kdyby tu byl s náma.“

„To rozhodně.“ Odkáslal si. „Viděl jsem tam i další lidi.“

„O tom nepochybuju, když jsme zdrhali, bylo jich moc.“

„Někoho jsem poznal.“

„Hm.“ Vyhýbavé kývnutí, sklopený pohled.

„Kdo byl ten lučištník, co nás zahnal za bránu?“ zeptal se přímo.

„Další chodící mrtvola,“ odvětila, ale poznal faleš v jejím hlase.

„Další chodící mrtvola,“ zopakoval. „A čím asi tak?“

„Netuším.“

„Netušíš?“ zvýšil hlas. „Takže to nebyl Jarf? Ten šíp, co sis vytáhla, není jeho? Po všech těch letech, co jsi s ním putovala, jsi ho nepoznala, to mi chceš tvrdit?“

Zadívala se na něj, bledá bolestí a ztrátou krve, přesto ostrážitá jako divoké zvíře. Neodpověděla.

Darína se zmocnil vztek. „Vědělas to, co? Když se ti mrtví lapkové probudili, ani jsi nemrkla, a sotva se ten lučištník objevil, řvala jsi, ať zavřu bránu – dobře jsi věděla, co se děje!“

„Jak to myslíš?“ zeptala se přiškrceně.

„Věděla jsi, že se tady zvedají mrtví!“

„Copak myslíš, že bych se sem hnala, kdybych to tušila?“

„Takže tě to překvapilo?! Protože mě jsi překvapená nepřipadala!“

„Šla jsem s tebou ani ne půl noci...“

„A?“

„Neměla jsem čas...“

„Jestli se chystáš vymlouvat, žes neměla čas mi říct, že máš za zadkem chodící mrtvolu, tak to ani nezkoušej,“ varoval ji ostře. „Seděla jsi se mnou u ohně, měla jsi víc než jednu příležitost mě varovat, že se ti čtyři zvednou!“

„Ty to nechápeš!“ štekla. „Já to nevěděla! Nebyla jsem si jistá.“ K jeho překvapení se najednou ztěžka nadechla. „Bylo to... špatný, jasný? Jarf už dlouho kašlal a pak dostal záchvat uprostřed lesa. Oba jsme věděli, že je to konec. Šla z něj krev, celej se klepal, zuby mu jektaly, brečel a prosil, abych...“ Potřásla hlavou a odmlčela se.

Sigrída nikdy neměla měkké jádro, všechen hnus a hrůzy války po ní klouzaly jako po ledu. Nikdy neplakala. Nikdy ne-

litovala. V Kalenianu se brodili po kolena vnitřnostmi kamarádů a tlejícím humusem z mrtvých elfů.

Zlomilo to spoustu chlapů, ale ne Sigrídu.

A přesto tu teď seděla se smutkem ve tváři, jak ji Darín nikdy předtím nespatřil.

Jiné ženy by plakaly. Sigrída jen chladně vyprávěla. Přesto, anebo možná právě proto, to však bylo horší.

„Udělala jsem to. A držela jsem ho a pak jsem ho zakopala do mělkýho hrobu. Zасыpala ho hlínou a listím a šla jsem dál. Ale dalšího rána se objevil na cestě. Napřed jsem si myslela... Měla jsem radost,“ skoro až zavrčela. „Pak po mně střelil první šíp a já ho uviděla pořádně. Tváře bílý jako mlíko, všude zaschlou krev a mokrou hlínu, hlava se mu kinklala... Zdrhla jsem tak rychle, jak to jenom šlo. Myslela jsem, že se mi to zdálo, že jsem měla prostě vidiny. Ale když jsem večer mezi stromama uviděla oheň, šla jsem k němu.“

„Ve skupině je síla.“

„Tak nějak. Když se pak probudili ty čtyři, myslela jsem jenom na to, že je potřeba najít bezpečný místo. Myslela jsem, že ve vesnici...“

„... najdeme lidi a pomoc.“

„Když nic jinýho, našli jsme aspoň víno.“ Pozvedla lahev a znovu se napila.

„Vino, ke kterému není žádné jídlo.“

„Vino je nejlepší samotný.“

„To si povíme za pár dní.“

„I v Kalenianu jsme měli hlad. A přežili jsme to.“

„V Kalenianu jsme věděli, že přijdou posily.“

„Co ty víš. Třeba přijdou i sem. Když se budem modlit, haha.“

V síni bohů se rozhostilo ticho. Darín se zadíval na sochu válečníka a zapřemýšlel, jestli bude k něčemu prosit ho o pomoc.

Dobře si vybavoval sliby, které šeptal za studených nocí, když kolem něj padal sníh, duněly bubny a svištěly šípy.

„Budu dobrý člověk,“ říkal tehdy. „Ochraň mě před elfy a já už nikdy nepozvednu za peníze meč. Když přežiju, odejdu daleko, založím si rodinu a budu žít poctivě ve jménu bohů.“

Pustá lež.

Už tehdy věděl, že pokud se z Kalenianu dostane jinak než na marách, bude pokračovat v životě mečem a krví. I tak ale přisahal opak.

Co by asi slíbil za Kurghórovu ochranu teď? Další lži o poctivém životě? Nebo své černé svědomí?

Mohou bohové vyslyšet někoho s duší propálenou hříchy?

A chtěli by?

„Mrzí mě to s Jarfem,“ promluvil. Tentokrát vážně. „Byl to dobrý chlap.“

„Byl to vůl.“ Sigrídin hlas zněl znovu ostře a břitce. Pak však na Darína krátce pohlédla. „Ale byl to můj vůl,“ zašeptala.

Neodpověděl jí. Jen mlčky odlil na zem trochu vína, jako to dělávali za padlé přátele, a s vydatným lokem si opřel hlavu o stěnu.

Křik. Řinčení zbraní, zvuky umírání. Vzduch páchl kouřem, škvařeným masem a krví.

První hradba padla.

„Ústup! Zpátky!“ řval velitel. „Zp...!“ Do krku se mu zrazil šíp.

Nádvoří se proměnilo v jatka.

Darína štípal v očích kouř. Běžel, kašlal, sípal. Přes slzy neviděl. Kameny pod podrážkami klouzaly krví. Na někoho stoupl, prasklo to pod botou. Možná žebra? Byl to nepřítel, nebo nešťastník, co upadl při útěku? Nevěděl.

Někdo se na něj lepil – další voják prchající před blížící se smrtí, smrděl vystrašeným potem.

Darín slyšel jeho výkřik, když po něm zčistajasna skočil hubený elf. Zakousl se vojákovi do krku, zuby zanechaly krvavý obtisk.

Žoldněř vyběhl zpoza rohu a uviděl bránu druhé hradby. Ano! Byla na dosah, byla...

Zavírala se. Její křídla se pomalu přitahovala k sobě jako čelisti hladového zvířete.

„Ne!“ zaječel.

Černá průrva se zmenšovala, vojáci se cpali kupředu, ale elfové už se k nim dostali.

Nestihne to!

Pokusil se zrychlit, už jen kousek, kousek...

Buch!

Škvíra se zavřela. I přes rachot bitvy uslyšel, jak na druhé straně brány zapadla závora.

Zmocnila se ho panika. Elfové se vrhali na obránce uvězněné před branou a bylo jich mnoho, tak mnoho...

Jako mravenci ve svých černých zbrojích proudili do ulice, rty rudé, zbraně ostré, oči šílené krvelačností.

Darín se zastavil zády k sudům. Musí se odsud dostat! Takhle neumře! Za tohle mu nestojí žádné zlato světa!

Prvního elfa sekl do obličeje, druhého do ruky. Krev, pot, strach. Pach tlení, mokré půdy, lesního humusu.

Elfí pach.

Někdo do něj vrazil, Darín zavrával a upadl na koleno.

A pak odněkud přiletěl ten šíp.

Provrtal mu rameno a přibodl ho k sudu.

Žoldněř zaječel. Nemohl se pohnout. Přišpendlený jako krysa v pasti. Rameno bolelo, nešlo s ním pohnout. Ruka ochabla, meč vypadl z prstů. Horká krev se řinula po rukávu.

Jeden z elfů si ho všiml, úsměv krvavých úst, zajiskření v očích.

Vyrazil k Darínovi.

Žoldněř sebou cukl, ale šíp nepovolil. Zaryl patami na dlaždicích. Na těch dlaždicích, které se leskly krví jeho spolubojovníků.

„Ne!“ zaječel, jak se elf přiblížil.

Najednou se před ním objevila maličká rusovláška s velkýma modrýma očima.

Nepatřila tam.

Proč je uprostřed boje? Co tady dělá?

„Daríne!“ vykřikla a vztáhla k němu ruce. „Pomoz mi! Daríne!“

Zavřel oči.

„Daríne!“

„Ne, prosím...“

„Hej! Daríne!“

Zamrkal.

Chvilku mu trvalo než ve tváři, která se nad ním skláněla, poznal Sigrídu.

Roztřeseně zvedl ruku. Necítil žádný odpor. Žádný šíp, žádný sud, žádný elf.

Nádvoří zmizelo, vzpomínka se rozplynula. Sen odešel, ale strach z něj zůstal.

„Měl jsem... měl jsem sen,“ zamumlal a promnul si rameno. Stará jizva zase bolela.

„Kalenian?“ zeptala se vědoucně a chopila se lahve.

Přikývl.

„Taky se mi o něm zdává. Byla to hnusná díra.“

„To teda.“

Ponořili se do sdíleného ticha.

Darín se v duchu vrátil opět do Kalenianu.

Sigrída s Jarfem mu zachránili krk, když ho šíp přibodl k sudu. Žoldněřka tehdy také skončila na té špatné straně brány, ale v malém hloučku bila elfy hlava nehlava. A pak se brána otevřela a přeživším vojákům vyjeli na pomoc jezdcí. Rozehnali elfy na dost dlouho, aby se ranění dostali do bezpečí.

Byl to zázrak. Darín nikdy předtím nezažil, že by se obránci vraceli pro své lidi.

Až později zjistil, že Sigrída s Jarfem našli na bitevním poli zraněného knížečeho syna, a dovlekli ho až před bránu, kde ho uviděl kníže.

Ti dva za to dostali trojnásobek žoldu a našli mezi sebou pochopení a lásku. Ona, škaredá a neženská, on hloupý prostáček.

Někdy stačí málo.

A Darín měl prostě štěstí. Přežil svou smrt, rameno se mu zahojilo a po bitvě odešel na sever, kde zapomněl na své sliby o počestném životě. Ale elfí oči zářící krvelačností ho ve snech nikdy nepřestaly strašit.

Stejně jako ty druhé – modré oči dítěte, které potkal mnohem, mnohem později.

Natáhl se po lahvi nedopitého vína.

Žoldnéřka zamlaskala. Očividně i její myšlenky se točily kolem války, protože se zeptala: „Jak se jmenoval ten řezbář, co nám ho strčili na povel? Carún? Corún?“

„Corbún.“

„Corbún! Byl strašnej.“

„To ano. Pamatuješ si tu sošku, co míval?“

„Tu, co vypadala, že jí místo ksichtu vyřezal zadek? Jasně, že jo. Strašil s ní každýho, kdykoli jí vytáhnul.“

„Nikdy jsem nepochopil, jak to mohl být řezbář.“

„Když mu rozštípli hlavu na dvě půlky, tak jsem celkem pobrala, že to nebyl voják.“

„I tak ale vydržel dlouho.“

„Dýl než jiný zelenáči. Ale ono je fuk, jestli člověk umře první nebo poslední den bojů – mrtvej je pořád stejně. A Corbún přežil tak dlouho jen proto, že máchal mečem jak větrnej mlýn. Stála jsem vedle něj jednou a málem mi vypíchnul oko. Byl jak posednutej.“

„Třeba ho posedl Kurghór za to, že zprznil jeho sochu.“

„Kdyby ho posednul Kurghór, tak jsme vyhráli.“

Darín zklamaně protáhl tvář. „Dodnes nechápu, jak s nimi mohli uzavřít mír.“

Sigrída pokrčila rameny. „Já dodneška nechápu, proč jsme tam zůstali tak dlouho.“

„Jak to myslíš?“

„Měli jsme prásknout do bot, hned jak to začalo vypadat blbě. Sice slibovali hodně zlata, ale moc lidí tam cháplo a ty, co ne, z toho měli stejně leda hovno.“

„Ty s Jarfem jste z toho měli pěknou sumičku.“

„Za to, co jsme tam museli vydržet? Ani zdaleka ne. Měli jsme z toho akorát šrámy.“

„Na duši?“

„Na těle, blbečku. Duši ať vezme Kurghór.“

Ušklíbl se. „Co jsi za ta léta vlastně dělala? Myslel jsem, že si s Jarfem koupíte statek – mluvili jste o tom.“

„Mluvili.“

„To nevyšlo?“

„Očividně.“

„Proč ne?“

Žoldněřka hvízdavě upustila vzduch mezi zuby. „Jarf byl nemocnej, ve městě jsme našli felčara, ale bylo to drahý. A prachy po čase vyschly, tak jsme prostě zase nabízeli zbraně těm, co zaplatili. Chvíli jsme sloužili na hradě jednomu chlapíkovi, fajn práce, v teple, v suchu...“ Pohled se jí na okamžik rozostřil, než potřásla hlavou. „Ale pak natáhnul brka. A ty časy jsou už stejně pryč.“ Zadívala se na něj a ušklíbla se. „Jaká je tvoje výmluva?“

„Moje výmluva?“

„V Kalenianu ses zapřísahal, že si najdeš ženskou a budeš mít hafo dětí. Ale u pasu máš meč, ve vlasech vši a vypadáš, jako že zase zdrháš před průserem. Tak co se stalo u tebe?“

Modrooké dítě s rusými vlasy, které k němu natahovalo ruce, šípy svištěcí vzduchem.

Vzpomínka zaútočila plnou silou.

Sklonil oči a rychle upil z lahve, aby Sigrída neviděla jeho výraz, než se uklidní.

„Obvyklý příběh,“ odpověděl pak chraplavě. „Děvky, chlast, kostky. Chtěl jsem si najít ženu, ale v první vesnici za Kalenianem jsem našel Sedmikrásku. Nebo Pomněnku? Už nevím. Ale byla hezká a blízko, a když přinesla víno, nějak jsem na hledání ženy zapomněl. A tak to šlo všechny ty roky – občas práce, pak ženské a kořalka.“

„A dál?“

„Dál?“

„Co se podělalo, že jsi tady, a ne v náruči děvky?“

Křičela. Strašlivě a pronikavě, volala jeho jméno jako úpěnlivou modlitbu, ale on se neotočil. A ty modré oči se mu zaryly do duše, viděl je...

Zhluboka upil. „Došly mi prachy. Co tvoje noha?“

Naklonila hlavu ke straně. „Proč uhýbáš?“

„Neuhýbám. Nemám ti co říct.“

„Nevěříš mi.“

Na tváři se mu objevil pochmurný úsměv. „Já nevěřím nikomu, Sigrído.“

„Prošli jsme spolu válkou.“

„Válkou jsem prošel s hodně lidmi a tam jsem se naučil, že důvěra zabíjí. Je to lepší bez ní.“

„Jsi srab.“

„Já vím,“ řekl málem, ale nakonec neodpověděl. Jen si promnul rameno. Jizva ho zase rozbolela. „Půjdu se projít.“

„Do vesnice mezi mrtvoly?“

„Potřebuju si provětrat hlavu. Moc vína.“

Prošel kolem dřevěných soch.

Když míjel Kurghóra, měl pocit, že se na něj bůh válečník zlomyslně šklebil.

Výhled na vesnici byl pořád stejně beznadějný. Ticho, mlha, plíživé stíny mrtvých.

Darín se zamračeně zadíval ke spálenému domu.

Jediné místo, které mrtvolné pavučiny neobpletlý.

Proč?

Vzpomněl si na elfí totem.

Darín viděl v Kalenianu vysoké sloupy s obličejem hnusného boha vyhlížejícího z listnaté koruny. Co ale dělala jedna z těch věcí tady?

Možná válečná trofej? Ale proč by si ji někdo vystavil před domem? S magií elfů nebylo radno si zahrávat.

Proč jinak by ale ve vesnici, zcela očividně plné lidí, kteří uctívali dobré bohy, měl stát...

Dobré bohy.

Sochy bohů tu také vyrobil elf. Darín znovu zatnul pěsti. Samotná ta představa mu přišla zvrácená.

Jenže.

Bitva o Kalenian proběhla před lety a válka skončila už před téměř desetiletím. A elfové dokázali kouzelné věci. Darín už slyšel, že se ve městech na jihu někteří z nich usazovali.

Byla to krvelačná stvoření, divoká a nezkrotná jako lesní zvěř, ale lidé je mezi sebe přijímali, jako by hezké sošky a trocha magie dávaly zapomenout na vyvražděné osady u hranic.

Darín zabloudil očima k domu, který čněl nad pařáty mlhy.

Mohlo se to stát i tady? Mohli mezi sebe zdejší lidé přijmout elfa? Patřil ten dům s hnusným totemem špičatému uchu?

„Žádný div, že skončil na popel,“ odplivl si a potrásl hlavou.

Elfové nebo ne, ten dům byl podivný. A jestli se odsud mají dostat, možná právě tam leží klíč k celé záhadě ožívajících mrtvol.

Stejně jako první den strávili v domě bohů další dva – a nic nenaznačovalo, že by se to mělo změnit. Mrtvá torza se stále plížila za zídou, a pokud do vesnice dorazila nějaká posádka zachránců, nejspíš skončila roztrhaná na kusy.

Žoldnéřka většinu času načerpávala síly spánkem a vínem.

Zásoby se jim však povážlivě tenčily, a když Darín žvýkal tuhé maso a zamračeně zíral ze zvonice, kručelo mu v žaludku.

Znovu pozoroval spálený dům. Znal už ho nazpaměť – zčernalé trámy, propadlá střecha, kus stěny, okno nedotčené ohněm. Proto ho překvapilo, když najednou uviděl něco, co k tomu obrazu nepatřilo.

Člověka.

Mihl se za oknem jako přízrak. Prošel kolem okna, dokonce se před ním zastavil.

Darínovi se rozbušilo srdce.

Možná je to mrtvola. Třeba se dostaly už i do trosek spáleného domu...

Přimhouřil oči, aby lépe viděl.

Člověk v okně něco dělal, něco tam hledal nebo... věšel?

Pak pohyb ustal a postava zmizela.

Darín se však usmál. V okně zůstalo něco, co tam předtím nebylo. Možná jen snopek bylin, ale pro žoldnéře to znamenalo mnohem víc.

Znamenalo to naději.

„Sigrído.“

Se zavrčením se převalila na bok. „Co?“

„Co dělá tvoje noha?“

„Bolí.“

„A hojí se?“

„Očividně – jinak bych už polykala hlínu.“

„Nebo spíš strašila v ulicích.“

„Pravda, no.“

„Zvládneš běžet?“

„Kam?“

„K tomu vyhořelému domu, kde jsem upadl.“

Zadívala se na něj, jako by přemýšlela o jeho přičetnosti.

„A to jako proč?“

„Někoho jsem tam viděl.“

„Mrtvolu.“

„Ne. Člověka. Živého.“

„Ach. A proč za ním chceš jít?“

„Protože je to v celé vesnici jediný dům, kde není ta mlha. Nechodí tam žádní mrtví. Jako by se mu vyhýbali – jako tady.“

„Možná proto, že je to hnusný spáleniště?“

„Možná. Ale stojí u něj elfí totem.“

„Aha. Takže tam nepotkáme mrtvolu, ale špičatý ucho. Velký zlepšení.“

„Přemýšlel jsem o tom. Přijde mi, že se tomu domu mlha vyhýbá z nějakého důvodu.“

„Myslíš, že nějaký elf začaroval celou zem tak, že z ní začaly vstávat mrtvoly?“

Pokrčil rameny. „Možná? Elfi magie...“

„Souvisí s lesama. Se stromama, hlínou, dřevem. Ne s mrtvolama. V životě jsem neslyšela, že by špičatý ucha probouzeli mrtvými.“

„Já v životě neslyšel, že by trhali lidem krky. A pak jsem to viděl v Kalenianu na vlastní oči,“ odsekl netrpělivě.

Sigrída se podrbala na nose. „Což o to, jít tam můžem, ale jestli je tam schovanej elf, co udělal něco takovýho, tak jsme pěkně v řiti, Daríne.“

„To jsme stejně. Dochází nám jídlo a jsme tu zavření jako krysy na potápějící se lodi. Když půjdeme k tomu domu, třeba zjistíme, co se tu stalo. A třeba se nám povede tam najít aspoň další zásoby...“

„A třeba tam chcípne.“

„Ano. Ale řekla jsi to sama – je jedno, jestli člověk umře první nebo poslední den bojů, mrtvý je pořád stejně. Už teď jsme zesláblí, a čím déle tu zůstaneme, tím horší to bude. Den, dva, jakmile dojde jídlo, jsme vyřízení. Takhle se aspoň pohneme z místa. A pokud tam nic nenajdeme, můžeme pořád zkusit utéct.“

Chvilí na něj mlčky hleděla. „Takže jakej máš plán? Vyrazíme a budeme usekávat hlavy, než se odsud probijeme k elfímu baráku?“

„Tak nějak. Ale zapomněl jsem ti říct jednu maličkost.“

„Hádám, že nějakou výživnou.“

„No, to useknutí hlavy úplně nefunguje.“

„Ne?“

„Ne. Před pár dny jsem venku viděl bezhlavé torzo s vykuhanými vnitřnostmi, co zíralo mým směrem.“

„Jak mohlo zírat bez očí?“

„To je... to je jedno. Prostě, sekat hlavy je zbytečná práce, protože se za námi potáhnou i tak.“

Sigrída si povzdychla a svezla se po zádech na lůžko.

„Sigrído, já...“

„Ráno,“ usekla a zašmátrala kolem sebe, než našla otevřenou lahev vína. „Připravíme se a vyrazíme ráno.“

„Tak se ale neožer.“

„Řekla jsem, že se připravíme. Tohle je příprava. Jestli chceš, přijdej se. Jestli ne, mlč.“

Po krátké úvaze dospěl k názoru, že bude lepší, když alespoň jeden z nich zůstane střízlivý, a doporučil se spát k sochám.

Nad ránem se ale vrátil a společně dopili poslední lahev vína.

Střízlivost se přeceňuje.

Noc se zvolna vytrácela.

Darín se ztěžka nadechl. Čím víc se blížil okamžik, kdy opustí bezpečí domu bohů, tím nervóznější byl. A s nervozitou ho začal tížit plný měchýř.

Sigrída se vpotácela do síně. Vypadala přepadle – kruhy pod očima, kůže bledou, vlasy spleené potem. V ruce ale držela tesák a z očí jí sršelo odhodlání.

„Jdem?“

Darín sevřel meč. „Jdeme.“

Studený vzduch jim olízl tváře – ostrý kontrast s nakyslým pachem uvnitř domu bohů.

Rozběhli se.

Ranní rosa klouzala pod nohama, zídka se blížila a s ní i hustá mlha. Nehýbala se, jako by čekala, až je pohltí ve svém objetí.

Pět kroků.

Čtyři.

Tři.

Dva.

Mlha ztmavla.

Darín se vrhl přes zídku. Špatně odhadl vzdálenost, dopadl těžce, zavrával a svezl se na zadek. Nad hlavou se mu prohnala pěst.

Sladký puch hniloby a rozkladu zahltil Darínovi chřípí.

Žoldněř vykopl. Pata narazila na odpor, něco prasklo a prohnulo se dovnitř, mrtvý se skácel po zádech do mlhy.

Darín se vyhrabal na nohy. Sigrída se se zídkou očividně poprala lépe, protože slyšel její kroky vzdalující se ulicí.

Vyplívl, aby se zbavil pachuti, která se mu rozlila v ústech, a vyrazil za ní.

Z mlhy vystupovaly vybledlé obrysy domů.

A mrtvých.

Hýbali se trhaně jako někdo, kdo se probudil, ale ještě nezískal plnou vládu nad svým tělem. Velmi rychle si však všimli, že dvojice vyrazila na cestu.

A očividně neměli v úmyslu nechat si je proklouznout mezi prsty.

Sigrída zaječela. Syknutí zbraně, čvachnutí – ticho.

Darín zrychlil.

Něco mu sjelo po zádech. Nehty? Drápy?

Běžel dál.

Zprava po něm chňapla ruka. Ucukl a se srdcem v krku zahnul za roh.

Na bíle omítnuté zdi spatřil stříkanec krve.

Čerstvé.

„Sigrído!“

Vzápětí ji uviděl. Rukáv měla zbrocený krví a zahnali ji do kouta. Jedna mrtvola se jí škubala u nohou, hlavu na kaši, sápal se po ní ale chlapík s červy kroutícími se v jamkách po očích, sanici vyháknutou, jako by jí chtěl spolknout tvář.

Žoldnéřka ho sekla do krku – hlava se zvrátila dozadu, z hrdla ale netekla žádná krev. Mrtvý ji nepustil ani neustoupil, jen pohodil rameny. Hlava s obludně mlaskavým zvukem sklouzla po rameni zpět.

Darín k němu doběhl a rozmáchl se. Lebka odletěla jako vykopnutý míč a s kuriózní přesností se trefila do otevřeného okna.

Sigrída se vyšklubla z mrtvých pařátů. „Kdes byl?“ zasípala.

„Díky by stačilo,“ odsekl Darín.

„Kdybys mi kryl záda, jaks měl, nebylo by za co.“

Měl chuť něco zavrčet, ale vyřítil se na něj chroptící dědek s obličejem, u něhož se úroveň rozkladu nedala pro mokvající leprotické strupy rozeznat. Než se ho zbavil, žoldnéřka mu opět zmizela v mlze.

Darín zaklel. „Kdybys mi neutíkala, bylo by to krytí zad zatraceně jednodušší!“

Znovu zahrnul a konečně spatřil spálený dům.

A Sigrídu.

Krčila se za otevřenými dveřmi nejbližšího stavení, ale k jejich cíli neběžela.

Proč pochopil vzápětí – to, když mu kolem ucha prosvištěl šíp a zanechal na tváři horkou brázdu sedřené kůže.

Darín se vrhl vedle Sigrídy.

„Je tu tvůj starej!“

„Skvělej postřeh, rychločko!“ vpálila mu a až v tom okamžiku si uvědomil, že jí z poškábané ruky trčí šíp.

„Och.“

Darín vyhlédl zpoza dveří, jestli lučištníka neuvidí. Se znepokojením si uvědomil, že zatímco po Jarfovi není nikde ani stopy, před vypáleným domem se slézají mrtví.

„Musíme jít,“ rozhodnotil.

„Ani nápad!“

„Tady nemůžeme zůstat!“

„Ten zkurvysyn si ze mě dělá jehelníček a ty mě chceš použít jako terč?!“

„Jdeme!“

Nezjišťoval, jestli ho následuje. Z nasládlého puchu rozkladu se mu zvedal žaludek, tvář ho pálila a srdce mu bubnovalo až v krku.

Zakličkoval jako zběsilý zajíc. První mu do cesty vkročila ohnutá žena, z břicha jí plandaly cáry vnitřností. Zasyčela, ale když se po ní ohnal, uskočila.

Další ho zkusil zastavit pohublý kněz – ani ten neuspěl.

Darín už viděl totem.

Poslední kroky.

Někdo ho sekl, horká bolest na lopatce, ale to už dobíhal k rozpadlému plůtku.

„Daríne!“

Zastavil se, jako by do něj udeřil blesk.

Ten hlas. Ten hlas! Odkud se vzal? Rozhlédl se, pot v očích.

„Daríne, pomoz mi! Daríne! Prosím! Pomoz mi!“

Z mlhy na konci ulice se vynořila postava.

Dítě s rozevlátými ryšavými vlasy a modrýma očima. Viděl hrůzu v její tváři, nepopsatelný strach a naději, když k němu natáhla ruce.

„Daríne!“

Kolem šuměly stromy. Slyšel řev, řinčení zbraní a svištění šípů.

„Pomoz mi!“

Stála pár kroků od něj.

Roztřásl se.

Musí se k ní rozběhnout. Stačí zvednout ruku, chytit ji...

Ale najednou nedokázal pohnout paží.

Meč mu vypadl z prstů.

Bolest ho ochromila. Jako by byl opět přišpendlený k sudu a mlha se změnila v zářící pohled elfa, který se k němu blížil.

„Daríne!“ Nelidský jekot vražděného dítěte.

Už stála u něj, doširoka otevřené modré oči se krvelačně leskly...

„Kreténe!“ Někdo ho drapl za límec a smýkl s ním.

Zapotácel se.

Vzduchem prosvištěl nůž.

Darín zamrkal. Na cestě stálo dítě – holčička se zacuchanými hnědými vlasy, žádné modré oči, jen mrtvolně zakalený pohled. V prstech svírala nůž, kterým se ho pokusila bodnout, z fialových rtů vyšel zklamaný skřek.

Žoldněř se konečně vzpamatoval. Dalšímu bodnutí uskočil a rozběhl se.

Vrhl se přes plot – taktak to stačil, než po něm kněz a dítě opět skočili – a z posledních sil se prohnal kolem elfího domu, jehož zuhelnatělé trosky měly být jejich novým útočištěm.

Mrtví za jejich zády rozezleně zavrčeli.

Darín se trásl. V rameni mu bolestivě trhalo a prsty měl nehybné a mrtvé.

Vidina mu útočila na všechny smysly. Jako by pořád cítil pach vlhké hlíny, tu nezaměnitelnou vůni tlení a lesa, kterou kolem sebe elfové šířili, a ten řev, pořád slyšel ten strašlivý drásavý řev...

Daríne! Daríne...

„Daríne.“ Sigrídin chraplavý hlas.

Zamrkal.

Donutil se vnímat svět kolem sebe. Klečí uprostřed mazlavého popela, smrdí tu spálené dřevo a hniloba a kouř.

Zadíval se na své prsty a přiměl je sevřít se v pěst. Šlo to ztuha, mravenčily.

„Daríne.“

Trhaně otočil hlavu.

Sigrída klečela u rozpadlé stěny. Musel být mimo dost dlouho, protože už si vytáhla šíp a převázala ránu.

„Díky,“ vyrazil ze sebe.

„Co to bylo?“

„Co tvoje ruka?“

„Bolí. Co to bylo?“ dorážela.

„Nevím, co...“

„Tam venku. Skoro ses tím děckem nechal zabít a pak jsi tu padnul a nevnímal. Co ti je?“

Promnul si oči. Dětský řev v jeho uších opět začal sílit. Věděl, že je to jen vzpomínka, která ho pronásleduje, ale zněl tak živě, tak skutečně...

„Pojďme to tu prohlédnout.“

„Ne. Ne, dokud mi to nevysvětlíš. Máš mi krejt záda – chci vědět, co ti je.“

Stiskl pěst tak silně, až mu zbělaly klouby. „Viděl jsem... V té mlze... Měl jsem vidinu... někoho, koho jsem zabil.“

„Cože?“

„Zabil jsem... dítě.“ Slyšel svůj hlas, a přesto jako by ho neovládal. „Můj poslední kšeft.“

„Zavraždit dítě?“ vydechla zhnuseně.

„Měl jsem ji chránit. Ale nedokázal jsem to.“ Vstal. Připadal si rozbitý, všechno ho bolelo, svaly pálily, hlavu měl v jednom ohni. „Jsme tu. Pojďme zjistit, co se tu děje.“

Čekal, že se s ním bude hádat, že bude vyzvídat, naléhat. Místo toho kývla a mlčky vykročila.

Rozvaliny, v nichž se ocitli, tvořily jen jednu místnost – tu nejvíce zasaženou ohněm. Základy z kamene vydržely, střecha ale chyběla, propadla se a trámy trčely ze země jako hrst rozhozených sirek. I v troskách však Darín poznával elfí práci – opracování dřeva, vzor listů schovaný pod vrstvou popele a suti, klenuté tvary.

Našlapovali opatrně. Protáhli se kolem očouzených břeven, pod nohama jim zakřupaly zbytky židle.

Dveře do další místnosti sežehl žár, zela místo nich obrovská díra. I tady řádil rudý kohout, přestože ne tolik – dvě stěny zůstaly zachovány.

Darín se zastavil před oknem, které sledoval z věže.

Okenice vzaly za své, ale v rámu visely svázané bylinky, peříčka a kousky dřeva. Tiše se o sebe otíraly a vyklepávaly ve větru slabou melodii.

„Elfí talisman,“ šeptla Sigrída. Sevřela pevněji tesák.

Darín se zadíval na zavřené dveře dál do domu. Došel k nim, měkce našlapoval, téměř nedýchal.

Sigrída kývla.

Žoldněř si nakročil. Než ale vykopnul, otevřely se samy.

„Neubližujte mi,“ vyjekl mužský hlas. „Prosím, neubližujte mi.“

Z místnosti vyšel shrbený stařec.
Člověk.
A rozhodně ne mrtvý.

Darín zamrkal. I Sigrída ztuhla.

Stařec zvedl ruce nad hlavu. „Neubližujte mi,“ zaprosil znovu. „Doufal jsem, že mě uvidíte, všiml jsem si vás na věži, jste jediná naděje...“

První se vzpamatovala Sigrída. „Co jsi zač? Co se tu děje?“

„Všichni jsou mrtví.“

„Ty nejsi. Co jsi zač?“

„Jmenuji se Aían,“ vydechl.

Darín najednou ucítil známý závan tlejícího listí a mokré hlíny. Pach lesa.

Zamžoural za staříka. V místnosti bylo šero, i tak ale uviděl druhou postavu.

„Elf!“

Aían uviděl jeho pohled. „Všechno vysvětlím, prosím, neubližujte nám...“ drmolil.

„Nám?“ Sigrídin hlas poskočil.

V té chvíli Darín odstrčil chlapíka stranou.

„Ne!“ vyjekl Aían. Pokusil se Darína zastavit, ale to už žoldněř vešel do pokoje a ucítil naplno pach, který až příliš dobře znal.

Hniloba. Plíseň. Mech. Listí. Hlína.

Mrtvý elf.

Na slamníku leželo tělo.

Darín si pamatoval mrtvoly v Kalenianu. Elfové se ve smrti měnili v les, z něhož přišli, a trouchnivěli jako tlející pařezy. Tahle žena vypadala podobně – kůži šedohnědou, podobnou starému dřevu, rysy tuhé, jakoby vyřezané.

Působila ale jinak. Živě, jako by jen čekala, až ji někdo probudí.

„Co to je za hnus?!“ zhrozil se Darín.

Aían se vrhl před něj a zamával rukama. „Prosím! Všechno vysvětlím! Prosím! Jen nám neubližujte!“

Sigrída vrhla na elfku jediný pohled a oči se jí nenávistně stáhly. Namířila na mužíka tesák. „Mluv!“

Aíanovi se rozklepal ret. Prohrábl si korunku řídkých šedivějících vlasů. „Tohle je Duběnka. Elfka.“

„To vidíme!“ štěkla Sigrída.

„Žila tu ve vesnici s námi, pracovala a pomáhala. Nebyla jako jiní elfové! Nebyla zlá.“

Darín zaskřípal zuby.

„Před týdnem sem přišli lidé ze severu a mluvili o elfech na hranicích. Opili se a pak zapálili její dům. Duběnka tu zůstala. Nezemřela ale a všichni, co dům zapálili, najednou zešíleli, protože je stihla kletba. Začali chodit po vesnici a zabíjet, nikdo neumřel a všichni jen vraždili...“

„A jak to, že tebe nezabili?“

Aían se roztrásl. „Schoval jsem se tady. Našel jsem tu Duběnku a nikdo z mrtvých sem nepřišel.“

„A ta věc v okně? To peří a byliny?“

„Elfí ochrana proti zlému. Duběnka uměla kouzla a naučila mě něco málo. Našel jsem tu byliny a svázal je, aby sem mrtví nemohli.“

Darín si se Sigrídou vyměnil krátký pohled. „Řekl jsi, že sem nemohli už předtím.“

„Bál jsem se. Do města přišel lukostřelec a střílel sem šíp. Proto jsem použil elfí kouzlo. Šíp sem už neproniknou.“

Sigrída potřásla hlavou. „To je fuk. Prostě to spálíme a kletba zmizí.“

„Ne!“ stařík vyjekl a ochranářsky couvl k elfce. „Když ji spálíte, kletba nikdy nepomine! Znáš elfí kouzla! Prosím! Nesmíme jí nic udělat. Je tu pod ochranou svého boha.“

Darín zatnul pěsti. „Je to elfka! Špinavá hnusná elfka, co proklela celou vesnici!“

„Prosím! Víím, jak kletbu zlomit – ale nedokážu to sám. Jste moje jediná naděje. Prosím, vyslechněte mě.“

Sigrídě se klepala ruka se zbraní, jako by zvažovala, jestli staříka jedinou ranou nesrazit. Darín se užuž natahoval, aby ji zastavil, ale žoldnéřka sklonila ruku. „Jak?“ ucedila.

„Tenhle dům je chráněný elfím bohem. To on seslal kletbu, a když Duběnku zabijete tady, nikdy nepomine. Musíme ji odnést do domu našich bohů a usmířit její oběti dobré bohy naší vesnice. Jen oni mohou to kouzlo zvrátit.“

Darín zavrčel.

„Prosím. Je to jediná cesta. Prosím,“ zašeptal stařec a najednou se rozklepal tak, že se už neudržel na nohou. Padl na kolena a rozplakal se.

Sigrída si odplivla, otočila se na patě a vypochoďovala z místnosti. Darín ji následoval.

Žoldnéřka rázovala sem a tam. „Zasraný špičatý ucha!“ vykřikla.

Darín se díval na talisman, který visel v okně. Měl sto chutí ho strhnout a zahodit, ale Jarfovy šípy si už dvakrát našly cíl v Sigrídě a jeho samotného pořád pálila tvář. Pokoušet štěstí se mu nechtělo.

Promnul si oči. „Co teď?“

„Teď? Co asi? Došli jsme sem a nic se nevyřešilo a ani se odsud nedostanem. Jsme tu zase v pasti a já mám v sobě další díru a mrtvolý jsou všude a teď tu máme ještě jednu s náma – zasranýho elfa, s kterým se odsud ještě budeme tahat!“ Sigrída se najednou rozesmála. „Už v Kalenianu to bylo na hlavu padlý, ale tohle... Celej svět je rozbitej.“ Svezla se podél stěny a ramena se jí dál třásla. Zda smíchy, nebo vzlyky, nevěděla.

Posadil se naproti ní.

Všechno to bylo známé, jako by se vrátil do Kalenia-
nu – dřepěl v troskách, chrčící plné nasládlého pachu mrtvol
a dráždivého lesního tlení, na tváři krev, tělo bolavé a unavené.

Přežil boj.

Čekal ho další, ale ne teď. Teď mohl poslouchat cinkání
dřeva, zavřít oči a snít o časech ve Sněženčině náruči.

Jak tak bloudil ve vzpomínkách, znovu uviděl modré oči,
které ho pronásledovaly. Nevinné oči důvěřivého dítěte.

„Svět není rozbitý,“ řekl tiše. „To lidi jako my. Jako já. To
my ho rozbíjíme.“

Sigrída na něj pohlédla, jako by věděla, co se mu honí hla-
vou. Neřekla nic. I tak měl ale pocit, jako by ho pobízela.

„Měl jsem ji chránit,“ řekl tiše. „Doprovodit ji s mat-
kou od hranic do Nielmaru. Její otec byl bohatý, nechtěl ne-
chat nic náhodě, a tak zaplatil veterány. Jeli jsme tři. Cesta
tam proběhla bez potíží, ale ve vesnici jsme zjistili, že mat-
ku zabili elfové. Vřelo to tam, útoky se stupňovaly. Vzali jsme
dítě a hned vyrazili. Dva dny proběhly v klidu, žádná stopa
po elfech, nic. A pak...“

Pořád si pamatoval to šumění listů a zvláštní vůni, kterou
ucítil těsně předtím. Mokřý mech a hlína – pach, který nepa-
třil do listnaté bučiny.

Modroočka jela v sedle s jedním z vojáků a otáčela se
na Darína. „Takže mají všichni lidé svoji hvězdu?“ vyzvídala.

„Ano.“

„I špatní lidé?“

„Ano.“

„A elfové taky?“

„Ne. Elfové nemají žádné hvězdy.“

„A co se s nimi tedy stane po smrti?“

„Umřou.“

„Ale lidé se po smrti mění ve hvězdy.“

„Ano.“

„A v co se tedy mění elfové?“

V co se mění elfové? Kam se ve dne schovávají hvězdy? Kolik je v lese stromů? Proč jsou listy zelené?

Hloupé dětské otázky. Odpovídal na ně celý den a dráždilo ho to. Od války přivykl samotě, ale tohle dítě nikdy nepřestalo žvanit – nové a nové otázky, a když ne otázky, tak si zpívala nebo prostě jen brebentila.

Cítil vztek, ale zároveň i nezvyklou náklonnost. I když se tvářil jako morous, dívka se smála a pozorovala ho s nadšením, jako by spolu hráli nějakou hru.

Měl si toho rušivého pachu všimnout dřív, měl se mít víc na pozoru.

Místo toho ale odpovídal na otázku o hvězdách a těšil se z toho, jak holčička nadšeně tleská rukama.

A pak už bylo pozdě.

Sigrída ho pozorovala a trpělivě čekala, co řekne dál.

„Z lesa začaly pršet šípy a vyběhli elfové. Chlapa, co ji vezl, sejmuli a kuň pod ním padl.“

Říčení umírajícího zvířete. Voják dusící se krví, která se mu hrnula ústy z prostřeleného krku. A ječící dítě.

Skulila se do trávy a křičela.

„Daríne! Daríne, pomoc! Pomoz mi! Daríne!“

Taktak se mu podařilo obrátit trojčího koně.

Zpátky. Musí se vrátit.

Šípy mu svištěly kolem hlavy. Druhý voják zaječel, elfové se k němu nahrnuli jako mravenci – stáhli ho z koně a sekali a mlátili, až jeho hlas zmizel v nesrozumitelném bublání.

„Daríne!“ Natahla k němu ruce. „Daríne, pomoz mi!“

Pobídl koně.

Viděl natažené konečky prstů. Stačí se sehnout, chytit její ruku, vytáhnout ji k sobě...

Kolem hlavy mu proletěl šíp.

Pach tlení mu naplnil chřípí.

Elfové.

Šípy.

Kalenian.

Sud, od kterého se nedokázal odtrhnout, tupá bolest v rameni bránící mu pohnout paží a krvelačné elfí oči.

Strach.

Kopyta zabubnovala.

„Co se stalo?“ Sigrídin hlas ho vytrhl z bolestivé vzpomínky.

Roztřeseně stiskl prsty v pěst. Šlo to ztuha, rameno mu hořelo, ale věděl, že je to jen v jeho hlavě, že ta bolest není skutečná.

Je to deset let. Rána se už dávno zahojila. Byla zahojená i v tom lese, kdy je elfové napadli, a přesto...

Přesto.

„Zůstala tam,“ polkl. „Projel jsem kolem ní a nechal jsem ji tam.“

Ten strašlivý okamžik, když ji míjel, ho pořád pronásledoval. Chvilé, kdy se naděje v jejích očích změnila v hrůzu, protože pochopila, že ji nezachrání.

„Daríne! Ne! Pomoc! Prosím, ne! Daríne!“

Drásavý řev se za jeho zády nesl celou cestu, a i dlouho potom.

Zvlášť ta poslední chvíle.

„Dar...!“ Ticho.

Výkřik utátný v půli.

Promnul si bolavé rameno. „Pršely kolem nás šípy a já si vzpomněl na tu bránu v Kalenianu, kde mě přišpendlil šíp,“ řekl prázdně. „Chtěl jsem ji vytáhnout do sedla, ale moje ruka najednou přestala fungovat. Projel jsem kolem ní a zmizel v lese. A ona tam zůstala.“

„Takže jsi ji ale nezabil?“

„Zrovna tak jsem mohl,“ odvětil. Prsty se mu rozklepaly.

Měl jsi mě vzít za ruku, zaslechl ve své hlavě tichý hlásek.

„Já vím.“

Sigrída zmateně zamrkala. „Co víš?“

Dětský hlásek se krutě rozesmál.

Potrásl hlavou a vstal.

„Kam jdeš?“

„Dělat něco užitečného – pro začátek pochcat ten hnusný elfí totem. A pak vymyslím nějaký plán. Když už jsme tady, měli bychom zjistit, jak tu kletbu zlomit.“

„To nám řekl ten chlap.“

„Jistě. Ale mezi námi a řešením je pořád vesnice plná mrtvých.“

Posadil se na zem o místnost dál a zavřel oči.

Chtěl přemýšlet nad tím, jak se dostanou do domu bohů, ale místo toho se pořád vracel k přepadení v lese a týdnům, které následovaly.

V nejbližší vesnici se opil do němoty a pak si našel nevěstinec, kde nějaké děvce pověděl vše. Chtěl tak ulevit svému svědomí, ale cítil se místo toho ještě hůř. Nakonec se nad ránem sbalil a utekl.

A tak bloumal po cestách, zastavoval se v různých osadách, někdy spal v prasečáku, jindy v bordelu, občas na louce pod širákem.

Nakonec zakotvil v malém městečku, kde našel Sněženku. Nebyla hezká, ale její klín byl teplý a vlhký a nechávala ho spát ve své posteli, když se opil. Kořalka dokázala z jeho myslí vždycky na chvíli vytěsnit vzpomínky.

Jako by se to nikdy nestalo. Možná v to chvíli i věřil.

Vrátil se ke svému obvyklému životu, jen trochu chudší a špinavější na duši než dřív.

Sněženka se oblékala do zaprané halen, když se k němu obrátila a řekla: „Hledají tě. Larífa se na tebe vyptávali nějaký chlapi, prej vrahouni. Poslal je pryč, ale myslela jsem, že bys to měl vědět.“

Darín si byl jistý, že je poslal dívčin otec. Nepochybně se dozvěděl, co se stalo, a toužil po pomstě. A tak Darín utekl do lesů.

A tam narazil na lapky a Sigrídu a teď skončil tady. Ve vesnici plné mrtvých.

Možná si to zasloužil.

Možná to byl trest bohů za nedodržené sliby o počestném životě.

Zabíjel celý život a nikdy necítil vinu. Teď ho ale spalovala ta jedna způsobená smrt a tížila ho jako kámen.

Zadíval se ven do mlhy.

Co když to ale nakonec nebyl trest?

Co když to byla zkouška, kterou mu bohové připravili, poslední šance udělat dobrou věc a zabránit tomu, aby se elfí zlo šířilo dál?

Najednou si vzpomněl na Aíanova slova o elfích kouzlech a dostal nápad.

Když se vrátil, žoldněřka tupě zírala do zdi. „Pochcal jsi totem?“

„Byl moc daleko a nechtěl jsem, aby mě tvůj starý střelil do zadku.“

„Srabe.“

„Mám ale plán.“

„Jinej, než že se necháme venku zabít?“

„V to doufám.“

Aían seděl vedle mrtvé elfky a Darín při tom pohledu zatnul pěsti. „Řekl jsi, že umíš udělat elfí ochranu, aby mrtví nemohli do domu,“ řekl.

Stařec zvedl oči. „Ano.“

„Když ti pomůžeme odnést... ji,“ kývl s odporem k tělu, „do domu bohů, dokážeš připravit něco, aby to mrtvé odehnalo od nás, a my tam mohli bezpečně dojít?“

Aían otočil zamyšlený pohled k Duběnce. „Možná,“ přitakal pomalu. „Když připravím ochranu, bude účinná v blízkosti domu, kde má sílu elfí bůh. Ale pak...“

„Pak musíme být rychlí.“

Stařec vážně přikývl.

„Dobrá. Začni pracovat.“

Sigrída si vyslechla Darínův plán s úšklebkem na rtech. „Říkals, že se neplánujeme nechat zabít.“

„Napadá tě něco lepšího?“

„Než vyběhnout ven, kde jsme ráno dostali na prdel, tentokrát se staříkem a mrtvým špičatým uchem na zádech, a zavřít se s nima v baráku, odkud jsme zdrhli? Páni, nech mě přemýšlet...“

„Aían připraví ochranu, která by nás měla dostat určitě za ohyb cesty.“

„Kde bude hromada mrtvejch vesničanů.“

„A dům bohů.“

„Kde není žádný jídlo ani voda.“

„Když obětujeme tu elfku, nebude potřeba.“

„Tvrdí ten chlápek.“

Darín rozhodil rukama. „Tak co chceš dělat?“

„Já bych tu elfku rozsekala na kusy tady a teď.“

„Slyšela jsi, co řekl. Když to uděláme, kletbu nepůjde zastavit.“

„Tvrdí on.“

„A ty chceš riskovat, že je to pravda?“

„Rozhodně by se mi to líbilo víc, než běhat sem a tam jak zmatený králíci,“ odsekla a povzdychla si. „Já vim,“ zarazila jeho protesty. „Chlap tvrdí, že je to jediná cesta a zkoušet něco jiného je nebezpečný. Ale nelíbí se mi, že důvěřujeme cizákovi, co tu sedí kdovíjak dlouho s mrtvým špičatým uchem a sám umí elfí čáry. Je to divný.“

„Slyšela jsi ho – žila tu s nimi. Jestli ji považovali za přítele...”

„... tak je zatraceně divný, že je naučila něco užitečného, a spíš bych čekala, že ta elfí ochrana na just přiláká mrtvé.“ Potrásla hlavou. „Dobře, já vim, že máš pravdu. Asi je to jediná cesta, jak se z toho zkusit vyhrabat. Jenom bysme si měli krejt záda.“

„To rozhodně. Nerad bych, aby mě do nich Jarf střelil.“

„Lepší tebe než mě.“ Sigrída vzdychla a opřela si hlavu o stěnu. „Probuď mě, až budeme odcházet.“

Pokoj nasákl pachem lesa, teď ještě zesíleným štiplavými bylinami. Aíán jim pověsil na krk snopky sušených květů a dlouhých chlupatých ocásků.

Darín trpělivě stál, zatímco mu stařec omazal zápěstí a čelo dráždivě kořeněnou masťou.

Když ten podivný rituál skončil, sehnul se žoldněř k lůžku a s odporem se dotkl mrtvé elfky.

Kůži měla drsnou jako dubová kůra a Darín čekal, že bude stejně tak těžká. Proto ho překvapilo, když zabral – a zapotácel se, jak téměř nic nevážíla.

Přehodil si ji přes záda.

Děšť stékal po střeších a smýval z cest krev. Bílá mlha však nezmizela. I když ji čeřily kapky, držela se pořád nízko nad zemí.

Darín chvíli pozoroval scenerii zešedlé vesnice a pak vykročil.

Drželi se u sebe, Sigrída svírala tesák, Darín nůž. Aíán se šoural před nimi s tupou sekyrkou a Darína napadlo, jestli s nimi stařec dokáže udržet tempo, až elfí ochrana pomine.

Minuli dřevěný totem. Žoldněř na něj vrhl ošklivý pohled, ale pokračoval dál.

Snažil se nevnímat smrad tlení a hniloby a soustředil se na svoje kroky a bláto, které mu čvachtalo pod nohama.

Mlha se rozestupovala a za jejich zády opět slévala. Mrtvé stíny na jejích krajích občas potemněly, ale neblížily se. Jen se tiše šouraly za nimi.

Bubnování deště, mlaskání marastu.

Vůně mokré hlíny, smrad rozkladu.

Došli do záhybu cesty, kde Sigrídu střelil Jarf.

Žoldnéřka ztuhla, sevřela pevněji tesák.

Darínovi připadalo, jako by elfka s každým krokem těžkla, jako by se mu zkracoval dech.

Po tváři mu stékal déšť.

Už každou chvilku, každým okamžikem to začne...

Mlha se dál rozevírala.

Stíny tmavly.

Stařec jektl zuby.

Darín napínal sluch, snažil se zaslechnout zadrnčení tětiny, první kroky, až mrtví vyrazí do útoku.

Zahnuli.

Krok.

Další krok.

A další a další.

Mlaskání bláta, šourání za jejich zády.

Hrůza napínaná k nesnesení.

Už každým okamžikem, teď.

Teď...

A krok.

Mlha ustoupila.

Další krok.

Nic.

Ticho.

Smrad.

Déšť.

Sigrída zrychlila.

Elfka teď tlačila Darína k zemi jako balvan. Každý krok se bořil hlouběji a hlouběji do bláta. Ploužil se, tělo stažené, močový měchýř ho bolel.

Skoro si přál, aby mrtví už zaútočili. Aby byl konec.

Dům s krvavou skvrnou, kde Sigrídu zahnali do kouta.

Ani bezhlavec, ani žena s vykuchanými vnitřnostmi nikde – zůstala po nich jen rozrytá hlína a odér smrti.

Mlha zhoustla, natahovala úponky, šátrala, jako by se je pokoušela polknout. Studená a mokrá.

Žoldněř se zapotácel. V očích ho zaštípal pot a dešť.

Pak uviděl zídku.

Dům bohů.

Dokázali to!

V tom okamžiku po něm někdo chňapl. Pracka se vynořila tak náhle, že žoldněř ani nevykřikl. Nehty mu sklouzly po tváři.

Do nosu ho udeřil puch rozkladu.

Rozběhl se.

Před očima se mu tmělo, elfka ho bila do ramene jako pytel kamení. Běžel a běžel, až narazil na zídku. Přelezl ji, a jakmile ucítil pod nohama trávu, potácel se dál, dokud neupadl.

Duběnka se mu svezla ze zad.

Darín klečel a prudce oddychoval. Napůl čekal, že se mu mezi lopatky zaboří šíp, ale nic se nedělo.

Pak uslyšel kroky. „Přestaň se tu válet, lemro!“

Zamrkal. Sigrída mu podala ruku a vytáhla ho na nohy.

„Kde je Aían?“

„Vevnitř.“

„A Jarf...?“

„Netuším a nehodlám to zjišťovat. Dělej, zvedni to,“ kopla do elfky, „a pojď.“

Darín si odplivl a ohlédl se. Mlha vypadala stejně jako předtím. Jen mrtví z ní tentokrát nezírali.

Dokázali to. Nechápal jak, ale dokázali to.

Sehnul se, aby elfku zvedl.

Čekal, že to půjde snadno, ale jako by se pokoušel vzít do náruče kovadlinu. Všiml si, že se její prsty zabořily do hlíny – a s hrůzou si uvědomil, že celé tělo zhnědlo a začalo prorůstat půdou, jako by zakořeňovalo.

Zděšeně zabral. „Sigrído!“

Žoldněřka se otočila. „U Kurghórovo koulí, co to...?!“

„Nenadávej a pomoz mi!“

Zatáhl. Elfčiny vlasy se trhaly a kroutily, jako když člověk vyškubne z hlíny plevel. Končetiny šly hůř. Společnými silami se jim podařilo Duběнку vyrvat z područí země, ale stálo je to nemalé úsilí. Darín měl záda zlitá potem.

„Kurva, ta je jak z olova!“ ulevila si Sigrída, zatímco tělo vláčeli ke dveřím. „Co to je za čáry? Myslela jsem, že po smrti shnijou!“

Darín mlčel. V uších mu hučelo, oči se mu zavíraly, ve spáncích bubnovala krev.

Něco nebylo v pořádku.

Malátnost ho zachvátila jako zimnice.

Ucítil omamnou vůni bylin.

A zřítíl se na podlahu.

Zuřila kolem něj vřava a Darín ucítil strach.

Byl zpátky v Kalenianu.

Trhl sebou. Nemohl se pohnout. V rameni mu škublo, na prsa se vyvalila krev. Zařval, ale nikdo ho neslyšel. Roztřeštěně nahnátl šíp.

„Daríne.“

Samozřejmě, že tam stála. Zírala na oblohu, jako by nevníkala bitvu. „Lidé se po smrti mění ve hvězdy.“

„Utíkej,“ zašeptal.

„V co se mění elfové, Daríne?“

Elf opodál zvedl hlavu a vycenil zuby.

Darín sebou znovu trhl, ale nešlo to. „Prosím, ne. Ne ji,“ vydechl. Prsty měl nehybné a mrtvé.

Elf se blížil, ale dívka si ho nevšímala. Zadívala se na Darína. „Měl jsi mě vzít za ruku.“

„Nemůžu. Nejde to!“ vykřikl a zacukal se. „Prosím!“

Elf skočil kupředu a zakousl se dítěti do krku.

Prohnula se jako luk. „Darí...!“

Zavřel oči. Trásl se.

Najednou nebyl v Kalenianu. Kůň, z něhož sesedl, se pásl na trávě, a žoldněř si svíral hlavu v dlaních, klečel v blátě a plakal.

„Slíbil jsi, že mě ochráníš.“ Stála před ním a na potrhané šaty se jí z prokousnutého krku valila krev.

„Nedokázal jsem to.“

„Stačilo podat mi ruku.“

„Nemohl jsem. Nešlo to. Prosím, odpusť mi,“ zaštkal.

„To není v mé moci, Daríne. Nejsem to já, kdo ti může odpustit.“

„Zabil jsem tě.“

„Nezachránil jsi mě.“

„A tím jsem tě zabil.“

Usmála se. „Lidé se po smrti mění ve hvězdy,“ řekla zasněně. „Která z nich je moje?“

Chtěl zvednout ruku, aby jí ukázal tu nejzářivější, ale nedovedl s ní pohnout.

Dívka se zatvářila smutně. Její tvář zešedla a zhrubla jako kůra stromu. Vzduchem se rozlil pach mokrého lesa.

„V co se mění elfové?“ Její jazyk ztuhl a odpadl jako stará větvička. Drolila se jako zetlelý pařez.

„Ne!“ vykřikl. Vrhł se k ní, sevřel její prsty, ale rozdrobily se mu v dlaní.

Zůstaly po nich jen kusy hnijícího dřeva a vločky kůry, kterou rozfoukal vítr.

Kroky. Zasvištění, seknutí do dřeva. Tupá rána.

Darína bolela hlava. Zamrkal.

A vyjekl.

Zíral přímo do hrozivých očí boha Kurghóra. Pokusil se odskočit, ale najednou si uvědomil, že má ruce pevně svázané. Nohy také.

Trhl sebou. A znovu.

„Ach, jsi vzhůru.“

Darín otočil hlavu.

Musel být večer, dům bohů obestřely stíny, které ještě umocňovaly dvě olejové lampy v rozích místnosti.

Elfka odpočívala na slavníku, hlavu podepřenou složenými přikrývkami, kolem těla poskládané květiny.

Aían stál jen kousek od ní. Zatímco ve spáleném domě působil jako vetřák bezbranný stařeček, teď byl plný síly, narovnaný, šlachovitý, odhodlaný. Nevěnoval žoldnéři víc než letný pohled, rozpráhl se sekyrou a zasekl ji do dřeva.

Socha Ríalaha ležela na zemi, jelení paroží zlámané, sokolí křídla uražená. Smyslná koňská bohyně Éala skončila rozštípnutá vedví, z loutny řemeslníka Sintry zbyly třísky a hlava děsivého Kurghóra padla sražená vedle Darína. Na svých podstavcích zůstali nedotčeni jen dva bohové – milosrdná matka Kaéra a moudrý stařec Orbáh.

Aíanova sekyrka se bohu válečníků zařala do ramene.

„Co to děláš?!“ vykřikl Darín a zacukal sebou. I když se mu nepodařilo povolit ruce, zvládl se vytáhnout do sedu.

„Nevzrušuj se,“ zamumlal stařec klidně. „Brzy bude po všem.“

„Po všem? Ničíš sochy bohů!“

„Ano.“

„Co to... Kde... Kde je Sigrída?“ Rozhlédl se a jeho pohled padl na žoldnéřku ležící v rohu u dveří. „Sigrído. Sigrído!“

„Nekřič, stejně tě neuslyší.“

Darín ztuhl. „Cos jí provedl?“

Sekera se zakousla do druhé paže sochy. „Nic zvláštního. Nech ji odpočívat. Bude potřebovat sílu.“

„Sílu na co?“

Stařec neodpověděl.

„Sílu na co?“ naléhal Darín. „Co se tu děje, Aíane? Proč jsi mě svázal?“

Kurghórova ruka padla s rachocením na zem. „Brzy bude po všem. Nenamáhej se. Člověk jako ty to nemůže pochopit.“

„Co pochopit? Co má tohle znamenat? Venku jsou mrtví, musíme zlomit kletbu, zabít tu elfku...“

Aían si povzdychl. „Odpočívej a mlč. Tohle je mimo tvé chápání.“

„Mimo mé chápání?!“ Žoldnéře zaplavil vztek. „Kdo si myslíš, že jsem?“

„Kdo si myslím, že jsi? Tupé hovado bez špetky představi-
vosti jako ti omezení, co nám zapálili dům.“

„Jak si... *Nám?*!“

„Ano, nám. Duběnka je má žena.“

Žoldnéřova tvář se zkřivila odporem. „Vždyť je to elfka. Krvelačná bestie, co žere děti a...“

Stařec zasekl sekýru do Kurghórových prsou s takovou vervou, až sebou žoldnéř trhl. „Buď zticha! Mluvíš o věcech, kterým nerozumíš.“

„Nerozumím? Byl jsem ve válce! Viděl jsem, co špičatá ucha dělají!“

„A viděl jsi také, co se s nimi pak stalo? Jak shnili a rozpadli se, jak je elfí bůh potrestal?“

„Co to s tím má společného?“

„Všechno!“ rozkřikl se stařec. Tváře mu zrudly vzteky. „Nechápeš to! Jsi omezený a tupý. Elfové se mění ve smrti tak, jak žili, a ti, kteří prožili život zkažení, hnijí i uvnitř. Ale ti, co jsou dobří, se stávají tím, odkud přišli. Stávají se stromy.“

„Není nic takového jako dobří elfové. Viděl jsem je rvát krky vojákům, viděl jsem, jak zabili dítě...“

„A lidé nikdy děti nezabíjejí? Nikdy nevraždí vojáky?“

„To není totéž!“

„Ne? V čem je to jiné?“

„Lidé neproklínají vesnice jako tvá elfí žena!“

Aían se na Darína dlouze zadíval a pak se k jeho překvapení začal smát.

Žoldněř se zamračil. „Co je na tom zábavné?“

Stařec se posadil na zem vedle elfky a pohladil ji po tváři.

Darín se ošil.

„Přišli jsme sem po válce,“ řekl Aían tiše. „Deset let jsme tu žili a pracovali, Duběnka vyrobila sochy a opravila dům bohů, postavila náš domov. Prodávali jsme košíky, pekli chleba a každý rok v zimě jsme tancovali na oslavách kolem ohně. Žili jsme tu v míru. Ale pak sem přišli ti otrhanci, začali vykřikovat o tom, jak nějací elfové na hranicích zavraždili nemluvňata, a najednou jako by všichni zapomněli na to, co jsme tu udělali. Zapálili náš dům. Byl jsem zrovna v lese, Duběnka zůstala uvnitř, a než jsem stačil příběhnout...“ Odmlčel se a zadíval se na ni s bolestí v očích. „Udusila se. Našel jsem ji, až když vychladl popel. Nemohl jsem ji nechat... Nemohl jsem dovolit, aby mi ji vzali. Ne takhle.“

Darínovi přeběhl po zádech mráz. „To ty jsi proklel vesnici,“ vydechl.

„Proklel?“ Aían se strašidelně usmál. „Ne. Potrestal.“

„Za co? Jestli tvůj dům zapálili cizinci...“

„Deset let!“ prskl stařec. „Žili jsme tu deset let a nikdo se nás nezastal! Sousedí, kterým jsme nosili med a bochánky, nám házeli do oken kamení. Přátelé, kterým jsme pomohli odrodit kůzlata, nám zapálili střechu. Naše jídlo jim bylo dobré, naše práce, pomoc – ale nám se od nich nedostalo žádné! A bohové, kterým Duběnka posloužila, i když nebyli její, se jen dívali a nehnuli ani prstem.“

„A proto jsi udělal elfi kouzlo, aby nikdo neumřel?“

Aían ohrnul nespokojeně ret. „Ne. Měli dát Duběnce sílu, aby se vrátila. Ale byli to ubožáci. Za života neměli sílu k tomu, aby nás ochránili, a ve smrti neměli sílu, aby ji přivedli zpět – ještě místo toho sami přestali umírat.“ Vstal a zvedl sekeru. „Ale to už nevadí.“

„Proč ne?“

Stařec neodpověděl, jen se rozmáchl a odštípl další kus sochy.

„Proč ne?!“

Zarputilé ticho.

Darín polkl.

Zničené sochy bohů, on se Sigrídou svázání a šílený chlapec, který touží přivést z říše mrtvých svou ženu – ano, začínal tušit, proč Aíanovi nevadilo, že se mu předchozí pokus nepodařil.

Nejspíš se o to pokusí znovu.

Bez odsuzujícího pohledu lidských bohů.

A s žoldnéři jako obětinou.

Darín zkusil pouta – nic. Držela jako ocel.

Zbraně neměl žádné, stařík očividně nenechal nic náhodě.

Zašilhal po Sigrídě. Ležela na boku, dýchala, ale jestli je při vědomí, nepoznal.

Rozhlédl se. Takže... čeká tu jak prase na porážku, zbraně nemá a spojenec je nejspíš v bezvědomí. Zbývá leda tak modlitba.

Mrkl na uraženou hlavu válečného boha.

Dobrá, modlitba je také ze hry.

Koutkem oka si všiml pohybu.

Otočil se.

A ztuhnul.

Rudovláská stála vedle lampy, ale nevrhala žádný stín. Zírala na elfku s nadšenou dětskou zvědavostí. „V co se mění elfové, Daríne?“

Zuřivě zamrkal.

Přízrak zmizel.

Darín však dostal nápad.

„Ty si vážně myslíš, že nevádí, když znesvěcuješ bohy v jejich vlastním domě tím, že tu necháš ležet špinavou chcíplou elfku?“ zvýšil hlas.

Stařec se na okamžik zarazil. „Buď raději zticha.“

„Zticha? Proč? Víš, kolik špičatých uch jsem viděl hnít jako staré dříví? Z kolika z nich jsem nadělal pařezy? Všechno jsou to bestie. Zvířata na porážku! Jak sis mohl něco takového přivést domů? Vždyť smrdí jak shnilá tráva!“

Sekera rozštípla hlavu starce Orbáha na dvě půlky.

Darín se zachechtal. „Ale vsadím se, že se ti to líbilo, co? Určitě máš rád, když ženská smrdí jako zmoklý pes. Žádná pořádná ti do náruče neskočila, tak sis našel lesní čubu, co se dala snadno okřiknout – a nakonec shořela jako vích, když začala dělat potíže. Určitě...“ Víc říct nestačil.

Aían se po něm vztekle ohnal.

Sekerou.

Přesně, jak Darín čekal.

Žoldněř se odvalil. Ztupené ostří ho jen vlásek netrefilo – zato Darín neminul. Vykopl svázanýma nohama a vši silou starci prolomil koleno.

Aían zařval.

Sekera zazvonila na zemi, stařec se po zádech zhroutil na rozštípanou sochu koňské bohyně. Kusy dřeva se rozkutálely po místnosti.

Darín se přetočil a hmátl nohama po sekeře – jenže stařec byl rychlejší. Drapl topůrko hubenými prsty jen o chvíličku dřív.

„Ty!“ zasyčel Aían nenávistně.

Žoldněř polkl. „Sigrído?“ Začal rychle couvat.

„Ty svině! Tupohlavá hnusná svině!“

„Sigrído!“